

ROMANIA URSUS CUP 2005

Cas skoro rok plánované akce se konečně přiblížil. Dost bylo keců a dlouhých příprav, svět si žádá činy. Pokořit Fagaraš se nás vypravilo celkem sedm. Neoficiální vůdce výpravy, muž činu a zákona, Ondřej (byl zvolen proto, že jako jediný z nás už nějaký přechod vyšších hor absolvoval a tudíž by se na něj mohla v případě neúspěchu svězt veškerá vina za to, že to špatně naplánoval), dvě křehké dívky Dana a Týna (cesta bude dlouhá, budem potřebovat gáblík – fráze z Bodlákova oblíbeného filmu Muži v černém, kterou jsme pak od něj slyšeli ještě tak stokrát), zdatný hasič Mirouš (pro případ, že bychom Rumunům nějaký ten jejich lesík trochu zapálili), dva slaboduchý, ale silnonohý nosiči Bill a Bodlák (kluci pro všechno a chodící medikamenty proti trudomyslnosti :-)) a pak já – DiSgrafik pro případ zbloudění (můžu kreslit fiktivní značky, abychom měli aspoň nějaký a nepropadali panice).

Ve čtvrtek večer jsme si po telefonu s hrůzou sdělovali, jak je to možný, že nám ten bágl váží tak moc, když na tom kolektivně zkonzultovaném seznamu bylo přece jen to nejnnutnější, a co všechno budem muset nechat doma. Mamin-ku, tatínka, šaty do kostela, pružiny na posilování, půlitr s oblíbeným výčepním i nejmilejšího plyšáka. Všichni jsem se vysmáli Miroušovi, že se nedokázal vzdát svého medvídky a táhnul si ho na hrudi a břichu s sebou. Jó to byla legrace. Hned nám pak těch našich 20, 22, 23 a podobných kilo připadalo lehčí. (Jen Ondřejovi těch jeho 26 ne, to by musela být ještě mnohem větší sranda.)

V pátek večer dorazila ta banda umytá k nám do Prahy (jen Mirouš musel ještě zůstat v Písku cvičit s hadicí). Vyrazili jsme naproti do valašské kavárny k Frgálovi potrénovat a zdolat před Fagarašem ještě pár Černejch hor. Trénink se bezesporu podařil. Bodlák s Ondřejem se naposled nacpali špekem a slaninou, Týna se posilila česnekovo-sýrovým demikátem. Párkrát nám pak ještě požehnal sám velký Gambrinus z baru přes dvorek a šlo se spát. Prostě ideální na to, abychom byli druhý den aspoň trochu unavený a mohli v autobuse na chvíli usnout.

Ráno jsme šli ještě dokoupit zásoby do autobusu, abychom si neužírali to „nezbytný minimum“ do hor (i když jsem měl chuť sežrat z bágly klidně i spacák, hlavně aby se mi ulehčilo). Zkušeně nás našel i Mirouš, kterej rozrazil dveře a zařval na celý supermarket: „Jede tady někdo do Rumunska?!!“ Byli jsme kompleť.

Dojeli jsme na Florenc strhaný jak psi. Ptal jsem se Bodláka, jestli na Moldoveanu jezdí aspoň eskalátor, když už nic jinýho. Bodlák mě zklamal, prý ne. Na autobusáku, nás přivítala naše rumunská (a zároveň česky mluvící) průvodkyně paní Kristýna (dlouho jsme si jí pak pletli s Týnou, 2 Kristýny v autobuse – kdo se v tom má vyznat? :-)). Jelo taky pár Rumunů a dorazili i dva další český vendvěřáci (z angl. - outdoor). Zvlášť ten s brejlema nám skvěle nahradil rádio (byl možná ještě chytřejší). Dokázal nás otravovat skoro celou cestu. (Chviléma jsem si přál, abych se nikdy nenarodil. Nebo teda, aby se on nikdy nenarodil. :-)) Dostal nečekaně přezdívku Brejloun. Trošku se to protáhlo, ale nakonec jsme přece jen zhruba v 11.30 vyrazili směr Romania. To bych bral jako oficiální začátek výpravy. Od teď začínám psát v přítomném čase.

Sobota 11. 6. 2005 – ODJEZD

Autobus je vcelku pěkný i pohodlný. Rozebranej už vypadá o něco hůř. A na rozebírání dochází bohužel už kus za Brnem. Oprava trvá jen čtvrt hodinku, ale naneštěstí není poslední. Další následuje asi po půl hodině.

Zastavujeme na benzínce v Ladané u Břeclavi. Kouř nám krapet zahušťuje vzduch, protože praskla nějaká trubka a olej kape na motor (aspoň to mi bylo řečeno, nejsem automechanik, mohli by mě nakrmit čímkoliv, třeba to byl teroristický útok skupiny Aláh na bar nebo Salám Alíkum). Rumuni se v tom štourají jak Rumuni v motoru, ale k ničemu to nevede. Moc nástrojů na to nemají. Urvaná větev je sice velice praktická, ale v tomto případě to s ní moc nejde. Mirouš jim radí, že by to šlo jen třeba něčím omotat nebo oblepit, když to není čím zavařit, ale to se jim moc nezdá. Vydáváme se teda rumunskému umu na milost a nemilost a jedem na benzínku dokupovat plechovky k doplnění pitného režimu. Bodlák navrhuje koupit i nějaký hambatej časopis s videopřílohou, protože už ho taky nebavily filmy v anglickém znění s rumunskými titulky, co nám pouštěli předtím v autobuse. (Ta angličtina by ještě šla, ale hlavní problém byl v tom, že jí nebylo rozumět. Z repráků se linul jen chrapot. Takhle nějak bych si představoval hlas Dalibora Jandy, kdyby se dal na death metal.) Čunčinky by se bez zvuku daly (tam by chrochtání nevadilo) a všichni by aspoň rozuměli nečekaným dějovým zvratům.

Nakonec se nic nekoupilo, protože to je na Bodláka všechno moc měkký. Z dlouhý chvíle se fotíme, jak se taky štouráme klackem v motoru. Nečekaně to přišlo vtipný i jednomu z Rumunů (to se našim vtipům moc často nestává) a chce se taky tak vyfotit. Za chvíli se dáváme do řeči i s ostatními. Pár z nich láme trochu španělštinu, takže Ondřej se jako správný vůdce hned uplatní. Amigos, jak je po chvílce překřtíváme, začínají taky doplňovat tekutiny a jsou hned velmi roztomilí. Dokonce je pak i napadá, že by ta roura šla třeba něčím obmotat, jak říkal předtím Mirouš.

Netrvalo dlouho (jen celkem asi 4 hodiny) a jedem dál. Amigos zajímá spousta věcí, hlavně ale Ondřejovo dobrá meruňkovice (very strong), a tak nám vůdce odtáhnou k sobě dozadu a na oplátku do něj lijou jejich podstatně méně kvalitní slivovici. Brejloun nás mezitím poučuje o horách. Asi se snaží na nás zapůsobit, abychom Ondřeje nechali Rumunům a vzali si jako vůdce jeho. Prý máme moc jídla, stanů a asi všeho. (Možná jsem moc staromódní, ale „gruppen schlafenbag orgien“ (rozuměj hromadné spacákové orgie) v jednom stanu se mi nikdy moc nelíbily.) Když na chvílku vypíná, sledujem další úděsný akční filmy a anglickej Dalibor Janda to do nás dál pod tlakem chrčí. Dobrá vymějvačka.

Cesta celkem ubíhá a zastávky na vyprazdňování jsou naštěstí i kvůli Amigos docela častý. Ty už pomalu přestávají být roztomilí a z našeho pozéra s klackem se klube pěkný opruz. Začíná tam pálit cigára a válet se řidiči v peřinách na pětisedačce. Ten mu sice dá na oplátku taky pěkný kouř, ale moc dlouho to nefunguje. Jakmile ulehá, Amigo odpaluje další. Řidič se sice ještě probere a usměrní ho podruhý, ale pak už usíná tak tvrdě, že nás nekuřáky nemůže dál bránit a Amigo nám dál vykuřuje wigwam.

Slovensko jsme profrčeli ani nevím jak, tak dobře nám to ubíhalo. Na maďarskejch hranicích máme jen drobný zpoždění kvůli jednomu rumunskému mladíkovi, kterej má propadlý vízum (o chvílku – jen asi o 2 měsíce :-)) . Bill říká, že v něm hned viděl kriminálníka, koukalo mu prý z očí deset čertů. (Neměl by zapomínat, že přesně tohle o něm říkali sousedi, když byl ještě malej. :-)) Taky si občas myslím, že odhadnu lidi a tenhle kluk vypadal opravdu mírně podezřelý, ale žádný čerty jsem neviděl. Možná jsem moc málo pil tu Ondřejovo pálenku.

Desetičert začal pokutu, dostal pekelný nátěr od paní Kristýny a jede se dál. Maďarsko jsme skoro celý projeli v komatu (myslim, že i Bill usnul, ačkoliv se toho cestování v autobuse bál jak desetičert pokuty). Na rumunskějch hranicích nás pořádně probírá až Amigo: „Romania problem, duo Euro.“ Áááá, už jsme opravdu tady. Paní Kristýna říká něco o problému s počítačem, tak nevím, co se tu doopravdy děje a pro koho ty 2 Eura vlastně jsou. Bill platí i za Bodláka a dává teda Amigovi rovnou 5 Euro. Ten je shrábne a jde dál. Bill se ale nedá a spouští na něj celosvětově známou češtinou: „Hej, jedno Euro, tady.“ Amigo tomu neochotně porozumí a vrací poctivě uno Euro. Jako na každějch hranicích jdeme hledat záchody a Desetičert mezitím platí pokuty. Tady máme trochu strach, protože tu mají celníka drsníka. V autobuse si každýho pečlivě prohlížel a naše zmačkaný obličej se mu moc nezdařilo. Brejlounův kámoš se na něj optimisticky smál, ale na celníka to nějak nezabralo. „Něsmej sa!“ udeřil na něj. O to větší to byl pak problém pro nás. Něsmejsu už naštěstí nepotkáváme a na záchod se dostáváme bez úhony.

Nebylo kam chvátat, na hranicích se zdržujeme asi 2 hodiny. Je už vidět. Dejme tomu, že začnu zhruba odtud počítat další den.

Náš pokus o opravu motoru po rumunském způsobu.

Neděle 12. 6. 2005 – PŘÍJEZD DO RUMUNSKA

Kus za hranicemi v nějakém městečku směňujeme 70 Euro na Lei a jsme rázem milionáři. Řeknu vám, že to člověka hodně změní. :-) Pak se frčí dál. Pokud to silnice dovoluje, tak trochu dřímáme. Bodlák v mezerách upozorňuje Billa na okolní habro-bučinu (nebo co to vlastně je za křoví), aby mu znemožnil spánek a měl se s kým bavit. Míjíme různé vesničky. Baráky většinou podobného typu - pergola, lavička, bordel na dvorku. Asfaltová silnice s dírama a záplatama (takový nemáme ani u nás), odbočky už jen bláto a kamení. Nemůžu opomenout kostely, ty byly v každé vesnici tím nejhezčím a nejudržovanějším. Vypadají úplně jinak než v Čechách. Jsou asi většinou pravoslavný. (No jistě s našimi znalostmi víme teda jen to, že určitě nejsou levoslavný. :-))

Větší města se poznají podle „nádherný“ starý panelákový zástavby. Sibiu na mě taky nepůsobí nijak zajímavě. Rychle ho projíždíme a už se těšíme, až konečně nastane naše chvíle. Zhruba za hodinu nastává aspoň Brejlounovo chvíle a konečně nás navždy opouští. Vyrážejí směr Retezat. (Aspoň že nám ještě stihnul předtím na jedný benzínce pořídit skupinový foto s paní Kristýnou. Stejně to byla jen malá úsluha za ty jeho hodiny opruzování.) Rumuni poznali, že jsou doma a už se nikam nespěchá. Stavíme kde to jde. Jako by ani nebylo šesti hodinový zpoždění. A to už jsme skoro u Avrighu, kde chceme vystupovat. Původně jsme tam měli přijet asi v 7 ráno a plánovali jsme, že snad ještě vylezem na hřeben. Teď už je kolem 13. hod. a my se smiřujeme s tím, že se holt jen přiblížíme nástupu.

Zastavuje se zas u nějakýho motorestu, Rumuni si kupují pivo a nerušeně ho tam chlastaj. Avrigh je skoro za rohem. My mezitím zneklidněně pozorujem zasněžený špičky Fagaraše, kterej je vidět v dálce. Bojíme se, že nepůjde kvůli sněhu přejít. Holt uvidíme na místě. Rumuni konečně dopili pivo a jede se dál. O 200 metrů. Tam je pro změnu benzínka. Rumuni si kupují další pivo a nějaký přepálený čičičičí, který hrozně smrdí. Do toho nám starej Amigo pálí zas jednu od druhý (řidič je vepředu, tak se nemá čeho bát).

Jsme opravdu rádi, když se po 26 hodinách společně stráveného času v Avrighu (400 m n. m. – začnu teď značit nadmořskou výšku) loučíme. Je asi 15 rumunských hodin. To znamená, že musím ke svému času začít (kromě běžného odečítání 10 min.) připočítávat hodinu. (Pro mě to problém nebyl, pro ostatní už trochu jo a chvíli jim trvalo, než se naučili mnou hlášený čas správně přepočítávat. Je teda zhruba 14.10 + 1 hodina – 10 min. :-)) Obtěžkáváme se navzájem bágly a vyrážíme do města najít nějaký krámk, protože Ondřej chce ještě něco dokoupit, aby toho neměl na zádech málo a mohl si dát večer s Týnou místo skromných 2 chodů aspoň 3.

Jeden krámk tu je, ale nikomu se tam až tak moc nechce, a tak se rozhodujem, že se podíváme, ještě po jiným a sem se pak třeba vrátíme. Mezitím ale nacházíme něco lepšího - hospodu (teda spíš menší bar). Pokušení ochutnat konečně místní chválený pivo Ursus (medvěd – to je první slovíčko, co jsme se naučili) nás vtahuje dovnitř. V baru se na angličtinu mladej výčepák kupodivu celkem chytá, i když ta domluva je občas trochu krkolomná. Za chvíli už nám na stole stojí orosené lahve. V rohu sedí u automatů dva malí kluci a paří jak o život. Ruce jim jen lítaj. Přímo pod cedulí, kde je asi něco ve smyslu, že mladším 18 let je hra na automatech zakázána. :-) Po chvíli jim asi dochází prachy a začínají se ochomejnat nějak blízko našich bágelů. Radši si je přemisťujem blíž k sobě. Tohle není kouzelná mošnička na zlatáky, chlapi. Znáte obušku z pytle ven?

Ursus je opravdu dobrej, tak si dáváme ještě jednoho. Přecejen dalších 9 dnů ho už asi nepotkáme. (Aspoň ne v lahvový formě.) Stojí 20 000 Lei (což je asi 17 Kč) a to není za 12 ° pivo až tak moc, ačkoliv jsem čekal, podle vyprávění jinejch cestovatelů, ceny o něco nižší. Možná jsme jen na turisticky frekventovanějších místech. Dopjíme tedy druhýho Ursuse a chystáme se k odchodu, když se náhle do baru nahrne pár mladíků v oblecích. Jeden z nich je velmi družnej a hned se má k Billovi. Jak by taky ne, vypadají oba téměř stejně. A tak jsme poznali Billovo jednovaječného bratra Ovidia.

Bill (vpravo) a jeho rumunský bratr Ovidius.

Anglicky toho taky moc neumí, ale to mu v komunikaci vůbec nebrání. Za chvíli se už s Billem objímají a tancují společně uvítací obskočák na nějaký S-hit (super hit) z rádia. To je radosti. Třetí Ursus už stojí na stole a vesele bručí. Dozvídáme se, že přišli ze svatby jejich kamaráda. Po chvíli doráží ještě další dva hudebníci – maestro harmonikář a maestro saxofonista. Samozřejmě nám hned ukazují svůj um, a zábava chytá jinej směr. To bylo něco jinýho než O-zone. Ovidius byl na ně sice velmi pyšnej, ale já ho trochu zklamal. I don't like disco.

Salut, dubadubadej. To je život, kámo. Hudebníci dostávají od nás taky po pivu, aby se jim líp hrálo. Mezitím se učíme takový ty klasický fráze, který se nikdy neztratí, jako „na zdraví“ – noroc! Dobře se to pamatuje podle slova norek, celkem i vhodný. :-)

Rumuni začínaj s fotbalistama. Baroš, Nedvěd, Koller, Poborský. Znají jich skoro víc než já, což je teda celkem pochopitelný. (Neznal jsem snad žádnýho než jsme začli v práci dělat časopis pro Spartu.) Naučili jsme se i rumunskou fotbalovou hvězdu Hadžiho (nevím, bohužel, jak se maestro Hadži píše). Párkrát se nám pak ještě hodil, když jsme chtěli někomu zalichotit. :-)

Po chvíli začne Ovidia kromě Billa zajímat ještě Týna. Prý je moc hezká. Billovi začíná najednou Ovidius tvrdit, že je „nu homo, nu homo“ a začne se dvořit jí. Aby jí zachránil od tance, vydává se Bill za jejího přítele. Ovidius to naštěstí bere a objímá je oba. („Nu bi“ neříkal, tak bůhví, jak to s ním je. :-)) Týna nakonec od něj dostává na památku aspoň myrtu z klopý. Už i chceme docela jít, abychom se ještě aspoň trošku přiblížili horám, a tak nám celkem přišlo vhod, že si tam svatebčany přichází odvézt sám pan manžel. Připijíme si tedy ještě s ním a konečně se vydáváme na cestu. Na odchodu ještě s Bodlákem dáváme malým gamblerům každému celých tisíc Lei - necelá 1 Kč. (Myslím, že ani nepoděkovali, spratci.:-)) La revedere. (nashledanou, pomůcka: larva se dere)

Potkat ještě pár Ursusů, tak určitě dbám rad zkušených odborníků, jak se zachovat při setkání s medvědem. Lehnu na zem a dlouho se nehejbam. Nějak mě to zmohlo, ale ostatní asi taky.

Kráť už je samozřejmě zavřenej, takže se vydáváme dál. Místní lidi jsou přívětiví a na náš pozdrav „buna ziua“ ochotně odpovídají. Bill dokonce před jednou babičkou na pozdrav pokleká se zkříženýma rukama na prsou. Naštěstí to nikdo jinej z veskrze křesťanského obyvatelstva neviděl, jinak by toho neznařboha spráskal, že by na to do smrti smřfoucí nezapomněl.

Na pozdrav reaguje mile i skupina cikánů sedících na zábradlí. Hrdě o sobě prohlašují: „Cigáni in Romania.“ Dokonce si vynucují i vyfocení. Asi neví, jak populární jsou „Cikáni v Čechách.“ :-)) Za fotku ale určitě stáli.

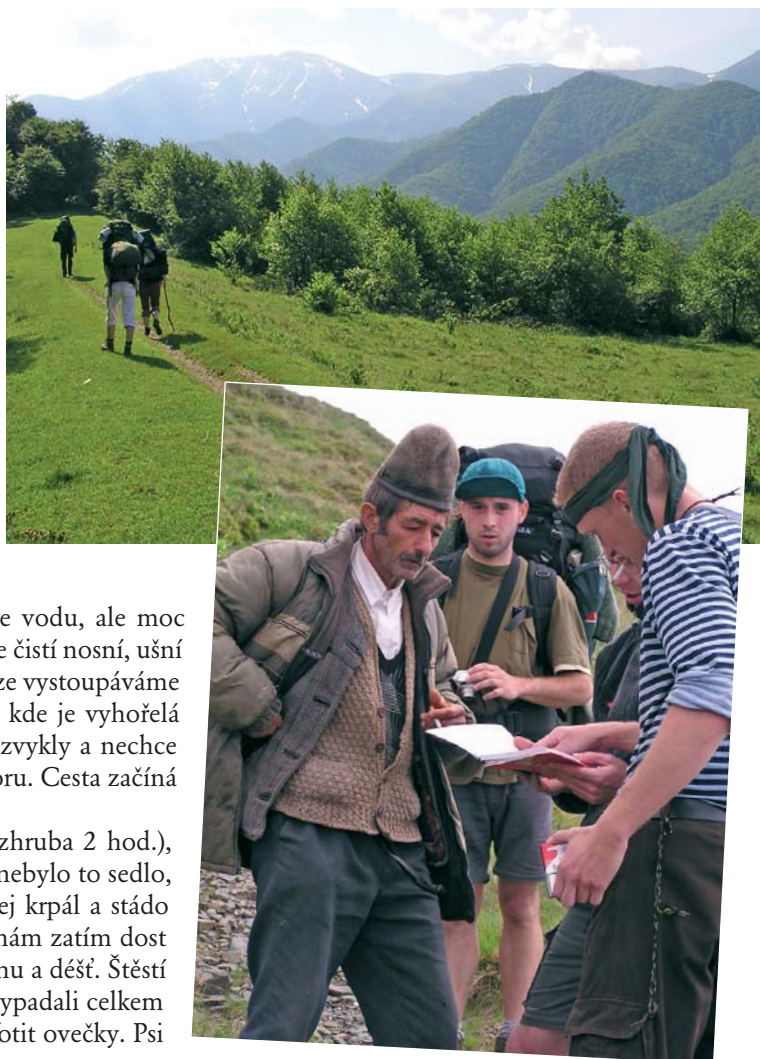
Jdem furt po asfaltu a nemůžu se vynadít na pomalu se blížící hory. V další vesničce má Ondřej konečně možnost dokoupit zásoby a my si tam taky dáváme večeri. (Jméno vesničky si nepamatuju, ale myslím, že je to celkem jedno.) Pokračujuem dál do Sebesu de sus (500 m n. m.), což je další pěkná vesnička. Proti nám si to po cestě valí pár divoce vyhlížejících chlupatejch krav. Chcem si je vyfotit, ale jsou z nás krapet vyděšený, takže je tam pěkně proháníme. Lidi na náš pozdrav kupodivu několikrát odpovídají česky, což nás dost překvapuje. To jsme tak poznat, nebo už jsou zvyklí, že většina turistů jsou Češi? Pravda, párkrát to zkusili i německy. To byla potupa. :-))

Kus za vesnicí rozbíjíme tábor. Je už k večeru a další místo na přespání je podle mapy ještě docela dost daleko. Místo je pěkný, pohodlný, bezmedvědný... (Žádný ursus trus nevidíme.) Travička zelená to být naše spacák. Po noci v autobuse a první zatěžkávací zkoušce našich hřbetů to je nádhera. Stavíme stany a jdeme rovnou spát. Je něco po 20. hod. Bill s Miroušem si ještě dohodli, že budou svý bágly dávat k Bodlákovi do stanu, když tam je sám. Bude se aspoň moct večer mazlit s Billovo báglem, čichat jeho omamný pot a nebude se cítit tak osaměle. Tak moc k sobě mají poslední dobou blízko. Bill se kvůli tomu radši rozhodl pro spaní s Miroušem, protože ví, že nějaký věci jsou mezi kamarády zakázaný. :-)) Mirouš ho tak nepřitahuje a díky prázdnému stanu bez batohů se dobře vyspí a nebudou ho lechtat celou noc Miroušovo chlupy. No spalo se nám jak na zámku. Ani nás v noci nepřišel namasírovat z lesa žádný medvěd. Co víc si přát.

Pondělí 13. 6. 2005 – VÝSTUP NA HŘEBEN

Vstáváme kolem 7. hod mého času. Než se vymrcasíme je skoro 9. Tyhle časy se staly později našimi standardy. Nastávají dny toužebně očekávané dřiny a utrpení. Sebemrskácký orgie vrcholí. Vydáváme se po červeným trojúhelníku vzhůru. Vzpomínáme na pana Nevrlýho. (Praotec všech tuláků. Cestovatel, botanik, autor několika knih, v jistých kruzích téměř modla.) Naše názory se trochu liší a skupina se začíná dělit na Nevrlýsty (hlavní vůdce sekty sebemrskáč Bill), Antinevrlýsty (hlavní oponent Ondřej) a na ty, kterejm to je úplně jedno. (Takový jsou nejhorší. :-)) Zatím se řeší jen základní otázky ohledně jistý ulítlosti některých jeho učení. (Tenhle náboženskej spor se táhnul celej náš pobyt v horách. Zásadnější body debat vždy rozepíšu.) Funíme lesem do kopce a potíme se jak koně. Holky jsou většinou pozadu, takže na ně občas počkáme. (Pořídily si v lese parádní trekový hole – Made in Romania.) Zatím se nestalo nic, co by se nečekalo. Chvillemi jsou krásný výhledy na okolní lesy. Po pár hodinách chůze dorážíme k prvním pramenům (rum. izvor). Dočerpáváme vodu, ale moc dlouho se nezdržujem, protože oblaka much nám neustále čistí nosní, ušní a jiný dutiny. A znovu sus (nahoru). Po další hodině chůze vystoupáváme skoro nad hranici lesa do Refugiu Suru (1450 m n. m.), kde je vyhořelá cabana (horská chata). Mouchy si na nás bohužel nějak zvykly a nechce se jim s náma loučit. Něco málo poobědváme a zase nahoru. Cesta začíná být mnohem příkřejší a namáhavější.

Nevím přesně, jak dlouho nám trval výstup na vrchol (zhruba 2 hod.), ale vím jistě, že to byl docela nářez. Samozřejmě to ještě nebylo to sedlo, kam jsme chtěli dojít. Nahoře je vidět zas další podobnej krpál a stádo ovčí. No a samozřejmě úžasná krajina pod námi. Počasí nám zatím dost přeje, čekali jsme, že skoro nic neuvidíme přes hustou mlhu a déšť. Šťěstí začátečníků. Najednou se na nás vyřítily tři huňatý psi a vypadali celkem nebezpečně. Nejvíc vylekali asi Billa, kterej se už hrabal fotit ovečky. Psi

se naštěstí už nepřibližují a dělají na nás haf haf pořád ze stejný vzdálenosti. Za chvíli přichází dva bačové, a jak se dalo čekat, slyší na jméno Marlboro. Možná by slyšeli i na Bodlákovo a Billovo levný Golden Americy (chtěli ušetřit, tak vsadili na název :-), ale Ondřej je rychlejší. Bačům toho zase moc nerozumíme. Ondřej z nich dostal něco ve smyslu, že sněhu tam až tak moc není a nechá se jít dál. Možná jsme slyšeli jen to, co jsme chtěli slyšet. Každopádně jsme se zaradovali. Pár z nás se vydává kus dolů pomoci holkám s bágama. No a další stoupání. Ke konci už začínám mít krizi a jde se mi pěkně blbě. Nejlíp na tom je Mirouš. Vyběhnul nahoru určitě aspoň o půl hodiny dřív než my. (Zdůvodňuji si to tím, že má lehčí batoh. Jinak by přece nemohl naše dlouhé nohy téma sjezdu kratoučkejma tak zahanbit. :-)) Druhá končí nerozlučná pomalá dvojice Bill s Bodlákem. O chvíli za nimi pak já. Hlavní favorit Ondřej doráží až jako čtvrtý. Příčinou prý byla kyčelní porucha. Poslední místo patří tradičně holkám. Tak takhle dopadly neoficiální závody na první výstup Rumunsku.

Utábořili jsme se v sedle Saua Surului (2283 m n.m.). Dnes už se pouštíme do vaření našich Čongů a jinejch náhražek potravy. Ke všemu se samozřejmě přikusuje nezbytný česnek. (Jediná věc, na který se náš tábor jednomyslně shodnul, že je dobrá, ačkoliv je od Nevrlýho. :-)) Týna s Ondřejem si ještě vaří další chody (pečený kuřata, zmrzlinový dorty atd.) a my ostatní se vydáváme pro přídavek (vítr maštěnej vzduchem), jen tak rekreačně bez bágů, na kopec nad námi. Z Vf. Suru (2283 m n. m.) už toho moc vidět není, smráká se a chvílemi mírně krápe. Ale je to příjemný.

Cestou dolů jsme si pěkně zalyžovali na zasněžených úsecích a před spaním se ještě stihli pokochat krásnými červánky. Bill ještě zvládnul i poškádlit Ondřeje, když se ho jen tak pro informaci ze stanu zeptal, jestli se už s Týnou milujou. Ondřejovi se to moc nelíbilo (ta otázka :-)) a odkázal Billa do patřičných mezí. O to víc se to líbilo nám. Taková tečka na dobrou noc.

Úterý 14. 6. 2005 – SLZY NA KRAJÍČKU

Budíček opět kolem 7. ráno. Dřív odmítám vstávat, když není kam až tak moc spěchat. Bezhodinkářům to je sice jedno a mají furt nějaký kecy, ale vím, že mám spoustu času, protože budem stejně zas čekat na Ondřeje. Ten obdržel nečestný titul největšího ranního mrcasiče. Po vydatný snídani jsme se dobře rozmýšleli a pokračujeme dál po červeném pruhu. Bodlák se pořád ještě učí základní rumunský fráze. Je to kluk chytrá, ale na ty jazyky moc není. I když děkuji – multumesc [mulcumesk] nám taky chvíli trvalo. Naštěstí si umíme vždycky vytvořit nějakou pomůcku. Třeba cumlat mulu nebo mezka. :-)) Jediný, co mu zatím jde dobře, je v Rumunsku velmi potřebný anglický slovíčko asshole, který jsem ho někdy po cestě naučil. Nezaujal ho ani tak jeho překlad ve smyslu „blbec“, jako spíš jeho význam po rozboru na ass – prdel a hole – díra. :-))

Jde se už celkem příjemně po hřebeni a kousek dál je i další pramen. V kotli pod námi vodník Kebule vaří mlhu a my zas stoupáme na Vf. Budislavu (2343 m n. m.) Zatím asi nejkrásnější výhled na okolní vrcholky. Jak by tu bylo krásně, kdyby tu nebyly ty mouchy. Vydáváme se dál k jezeru Lac Avrig (2007 m n. m.). Leží kus pod námi a cesta (teda spíš cestička) je zapadaná sněhem, takže musíme ve finále slézt kus po skále. Zatím pořád příjemný dobrodružo. U jezera je obídek (cesta nám trvala zhruba 3-4 hodiny). Všude je tu plno hořců, šafránu a různých skalniček. (Jinak pověsti nelhaly, je tu okolo i pěkný bordel, lidi jsou prasata.) Překračujeme potůček a drápeme se zas o kousek výš na cestičku s červenou značkou. Za chvíli však je cesta zhruba 20 m celá schovaná pod sněhovým jazykem. Možná by se nechal oblézt horem, ale taky určitě ne moc jednoduše a bezpečně. Ondřej se rozhodl pro přechod po sněhu a my teda taky.

Musím říct, že jsem šel velmi pomalu a pečlivě zarážel paty do vyšláplejch stop a měl dost velké strach, aby mi to neuklouzlo, nebo aby se pomalu tající sníh neutrhнул. Jazyk byl velmi dlouhý a asi bych se nezastavil na jeho konci, ale až někde dole v údolí. Přídavná kapsa na batohu, kterou mám připlout zhruba v polovině, není na různý lezení moc dobrá a při každém mírném zaklonění se vždycky pěkně zhoupne a výborně převažuje. Jdeme nakloněný ke svahu a zmrzlou rukou se opíráme ve sněhu. Ondřej s Miroušem se pak ještě vrací holkám pro batohy. Nikdo z toho rozhodně nemá dobrý pocit. Dokonce ani Bill, člověk bez pudu sebezáchovy. Jdem se s klukama podívat, jak vypadá cesta dál a po překonání pár podobnejch kratších úseků narážíme na další hodně dlouhý pásma, který leží celý pod sněhem.

Vracíme se přednést informace holkám a po kratší poradě se nakonec rozhodujem, že slezem dolů do údolí, protože i kdybychom tyhle úseky překonali, tak to dál asi nebude v téhle výšce o moc lepší. Už takhle to byl dost velký risk, protože i kdyby se někdo po sklouznutí nezabil, tak se rozhodně nehezky poláme a k nejbližší civilizaci to bylo asi den cesty. Mobil nemáme a bůhví, jestli by nám tu byl něco platnej. Vracíme se teda k jezírku a slézáme od něj dolů do údolí. Jsme z toho všichni dost zklamaný. Nejvíc asi Bill. Tvrdí, že by to sám všechno nějak okolo oblezl. Sice by mu trval přechod (přelez?) Fagaraše o něco déle, ale prý by to zvládnul. Nám se to teda moc reálný nezdá, protože stěny jsou místy docela dost prudký, ale to už je věc názoru. Nijak jsme to nevyřešili. Každopádně je jasný, že náš letošní cíl, překročit nejvyšší a nejdelší rumunský pohoří Fagaraš, nevyjde.

Smutný sestup do údolí.

dojdem nějak zpět do Avrighu a odtud stopem přejedem do Fagaraše (větší město zhruba o 50 km dál). Pak ještě kousek do vesničky Dejani a vylezem na Fagaraš podruhé odtamtud. Po něm přejdem na o něco nižší pohoří Iezer Papusa a budem doufat, že tam nebude tolik sněhu. No a pokud by vyšel čas, zkusili bychom ještě vylézt na vápencové Piatra Craiului. Vzpomínáme taky na Brejlouna, jak asi klouže na Retezatu. Bodláka to fantazírování obzvlášť baví.

Další plán je jasný. Je tu už i nějaký dřevo, tak si uděláme pěkný ohníček.

Chtěli jsme zapít žal kořalkou, který si každé trochu táhnul s sebou, ale není to k tomu. Ve snaze o co nejmenší váhu jsme jí totiž měli všichni v plastovech lahvičkách. Slivovička pak po ní dostala lahodnou příchuť. Můžem teď aspoň v ohni zkoušet, kdo jí měl silnější. My s Danou a Ondřej jsme jasný favoriti. Plameny šlehají vysoko převysoko, ale na sních z cesty nad námi to bohužel ještě nedosáhlo. Bill si taky se zpožděním vzpomněl, že má ve stanu ještě flaštičku, ale že to asi nic silnýho nebude. Ondřej se zrovna vrátil z očištný lázně v potoce a ohříval se u ohně, když mu Bill pěkně zatopil. Ondřej je rázem suchej. Byla to taková jeho zkouška ohněm. :-)

Billovo kořalka nebyla až tak slabá. Možná i vyhrál tuhle další neoficiální soutěž. I kdyby neměl největší plamen, tak bych mu to první místo za tu ohnivou show dal. Je něco kolem 22. hod., jdeme spát. (Tyhle časy držíme, ač neúmyslně, celkem přesně. Taky co má člověk v divočině dělat, že jo? Ráno ho vzbudí sluníčko, večer je unavenej, žádný kulturní vyžití, tak jde spát brzo. To jsme to dneska ještě díky té ohnivý kulturní vložce o něco přetáhli.)

Středa 15. 6. 2005 – SESTUP A STOPOVÁNÍ

Sluníčko nás opět budí přesně. Kupodivu nám pořád svítí, nestačíme se divit. Většina much ještě spí, takže v klidu snídáme, a užíváme si ještě toho nejkrásnějšího místa na spaní, kde se nám kdy poštěstilo spát. Vše probíhá naprosto standardně. Čeká se zas na Mr. Mrcasiče a Týnu (ale jen chvilku, abych nebyl obviněn podle nějakého paragrafu z nactiutrhaní a pomluvy). Tradiční čas odchodu 9 hod. Sestupovou značku nacházíme celkem rychle, je naštěstí kousek od nás. (Včera jsme to prostě jen slezli dolu, kde to šlo.) Sestupy fakt nemám rád, navíc takovýhle demotivující. Člověk poleze celý den dolu, aby další mohl zas to samý vylézt nahoru. Jediný dobrý na nich je, že trvají kratší dobu, než výstupy, takže jsme za chvilku byli v lese. Museli jsme jen překonat potok, který se valil přes cestu. V lese nás Bill neustále zachraňuje od medvědů svým řvaním a zpěvem oblíbených odrhovaček. Všem nám ale je jasný, že si jen nahlas ventiluje své zklamání ze včerejšího neúspěšného ukončení Fagarašský mise.

Tohle nás stálo hodně odvahy. Dál to nejde. Končíme.

Utábořili jsme se dole u potoka a za odhánění mračen much stavíme stany. (Zvlášť Ondřejevo stan je moc pěkné, mouchám se líbí rozhodně nejvíc, asi poznají kvalitu. :-)) Dáváme další poradu nad mapama a rozhodli jsme se, že tedy pracně vystoupaný metry zase slezem,

Nejkrásnější spaní. Zakroužkované místo nás zastavilo.

Bill – neohrožený škrtič nevinných oslů

Zhruba po 2 hodinách narážíme v lese na cabanu. (Cabana Barcaci – 1550 m n. m.) Ze začátku výhrůžně vyhlížející psi se za chvíli stali pěknými mazlíčky. Krásní, bílí, huňatí a smradlaví. (Jeden teda až tak huňatý a pěkný nebyl. Měl už asi nejlepší léta za sebou. Zadek a nějaký partie měl úplně holý a radši jen tak ležel na prahu.) Kupujeme si Ursusa a sedli jsme venku u stolků vyrobených ze starých barelů. Za chvíli se na nás přišli podívat i dva oslíci. Pěkně jsme se s nimi pomazlili (taky smrděli) a když nám začli okusovat batohy, tak je bača zahnal. (Říkáme taky bača kdekomu i když to bača zrovna není.) Prostě kompletní servis. Dokonce nás i vyfotil. Bill ho opět česky navigoval, jakým kolečkem má správně naostřit. Určitě to pochopil. Ostatní si dávají ještě jedno pívko, ale já zůstávám u jednoho. Dát si ještě do druhý nohy, tak pak chodím jak medvěd na obrázku. Když se nás bača zeptal na národnost, velmi nás potěšil. Místo nějakých trapných fotbalistů přišel s Rumburakem a Arabelou. To jsou český velikáni.

Pomaloučku odcházíme. Bača ještě nabízí Týně lepší hůl. Ta si ji ze slušnosti vezme, ale je to děvče věrné a nechce opustit svůj starý křivý klacek, vždyť s ním jde už přes dva dny. Bačův chce v lese zanechat pro dalšího poutníka. Ondřej, kterého život naučil neplýtvat věcmi, natož odkládat dary, se jej našťěstí ujme.

A následuje další dlouhý a namáhavý sestup. Po pár hodinách jsme z lesa venku a dostáváme nápad, že bychom se mohli už do Avrigu nějak dovézt. Je to ještě asi 10 km, cesta tu není ničím výjimečná a navíc docela spěcháme, abychom se ještě dnes dostali k Dejani, kde chceme opět vylézt na Fagaraš. U jakési podivné chalupy stojí něco, co by nás možná i pobralo. Při bližším prozkoumání ovšem vozidlo nevypadá moc

pojízdně. Z chalupy mezitím vykoukli dva lidé a pozorují Ondřeje, který se ještě pořád zaobírá jejich fírem. Domluva s nimi stejně veškerá žádná. O kus dál, když odpočíváme a při tom opět srovnáváme Billovo nároky na vzhled partnerek s našimi (je to poměrně častý téma), jede našťěstí kolem nákladák. Ondřej mu zkušeně zastoupil cestu, optal se cit costa (kolik to bude koštovat) a za chvíli se jede. Já s Ondřejem a Týnou jsme šli do kabiny, ostatní na korbu. Samozřejmě si zas navzájem moc nerozumíme, takže se skončilo na Barošovi, Nedvědovi a Hadžim. Rumburaka asi neznal. :-)

Když jsme se po pomalé cestě přes všechny výmoly konečně dokodrcali do Avrigu, zaplatili jsme 200 000 (možná by nás svezl i zadarmo, ale byli jsme rádi, a tak jsme mu je sami nabídli), pobrali zaprášený bágly a vyrazili v tropickém sluníčku najít nějaký obchod (magazin). Ten byl nedaleko. Nakupujeme čerstvé pečivo (rumunské bílé chleba se sní opravdu rychle, těsto je hodně nadýchané) a objevujeme tam božskou karamelovou čokoládu Primola. Místní děti nás tam bezostyšně očumují (nebo možná jen koukají, co by se nám nechalo ukrást).

Už řidič nám říkal, že je zas nějaký Romania problem a nejezdí moc vlaky, takže jsme se vypravili rovnou na stopa. Našli jsme si krásný místo, ale nebyl tam ani kousek stínu. Slunce pořád peče jako divý a stop se nám nějak nedaří. Možná vypadáme nebezpečně a když si k tomu ještě řidič představí jak asi smrdíme... Pomalu ale jistě nás začíná přepadat slunečný šílenství. Vidíme z dálky přijíždět kočovný cikány s věcmi na valnicích tažených koňmi, děti houpou zablácenými nohama, kočí praská bičem. Fata morgana dojíždí až k nám a ejhle, oni jsou doopravdy živí. Nevěřil bych, že to může být ještě pravda.

Cikáni přejeli, slunce zůstalo a snažilo se nám vypéct zbytky mozku z hlavy. Posíláme holky dopředu, třeba se někdo nad těmi nebožáčkami slituje a vezme teda s nimi i těch zbylých pět otrapů. Bohužel, nic. Máváme penězi, klekáme si, Bodlák si sype prach na hlavu, stále beznadějný. Dacia za Dacií projíždějí (jiná auta tu skoro nejezdí, všechny v hrozném stavu). Asi po 2 hodinách nám zastavuje nákladák. Řidič nevypadá moc příjemně a vůbec nám nerozumí. Ondřej mu chce ukázat na mapě, kam chceme dovézt. Chudák řidič se plácne do čela, komu že to zastavil. Na ceně jsme se nějak nedohodli, ale brali jsme to ať je to jakkoliv. Přesun je pro nás hlavní. Pro změnu jsem šel na korbu já s Miroušem, Bodlákem a Týnou. Projíždíme vesničky, vítr fíčí, na stožárech hnízí čápi, idylka. Uvnitř prý s řidičem nebyla moc řeč, nebo teda vůbec nebyla. Nerozuměl prý opravdu ani slovo. Na zrcátku mu visel křížek, na palubovce ležela Bible a pokaždý, když se míjel nějaký kostel, se křížoval. Jen když jsme jeli v jakési vesničce okolo cikána, co prodával trička, tak z něj prý vypadlo: „Ha, ha, cigán.“ A to bylo všechno, co za celou jízdu řekl, a to nás vezl možná 40-50 km (což je na rumunských silnicích pěkná doba). Vyhodil nás ve Fagarasi a dokonce za to nic nechtěl. Holt křesťan je křesťan.

Tam jsme jen vyskočili a už jsme stopli další auto s malou korbou. V něm tři chlápci a už od pohledu zajímavý. Dohodli jsme se, že nás vezmou do Dejani, což je asi 15 km. Nesmlouváme a přijímáme jejich 600 000. Aspoň budeme moci ráno rovnou vyrazit bez zbytečných přesunů. Jeden z nich vystoupil a asi na omluvu ukazuje na své zaprášené kalhoty, upozorňuje, že je automekánik. Je to veselá družba. Když se dozvěděl, že jsme Češi, tak nám ještě ukazuje jejich kanystr s Gas from Germany, abychom měli radost, že má něco od našich sousedů. Bodlák se mu na oplátku

chlubí, že je elektromekánik a to je radosti. Nakrmili jsme je cigárama (já jsem teda ze svých dvou krabiček furt nerozdal ještě ani jedno, ale už jsem si je chtěl dát taky někam k ruce, abych mohl nabízet a nikdo mě předtím nepředběhl). Namačkali jsme se na korbu a jelo se. Auto vydává chvílemi zvuky jako když nás někdo odstřeluje kalašnikovem a pérování taky stojí za to. (Teda i silnice.) Na každý díře si pěkně masírujem kostrč. Dovezli nás až za Dejani (600 m n. m.), kde jsme se společně vyfotili a ještě chvíli pokecali (jeden z nich se v horách celkem vyznal). Přišel i nějaký místní, který dokonce trochu speakoval. Vypytał se natěšeně na EU, co se všechno u nás změnilo a tak. Když jsme mu řekli, že nic, byl celkem zklamaný. Pak jsme se rozloučili. Popřáli nám drum bun (šťastnou cestu – pomůcka bum bum) a vyrazili jsme po šťastné cestě podél potoka dál od vesnice. Varovali nás před cikány, ale v našem počtu se jich prý nemusíme bát. Vypadalo to, že tam jsou taky oblíbení.

U mekániků na korbě.

Nacházíme celkem pěkný místo, ale na druhém břehu. Potok je docela široký a hlavně tam je proud. Na druhém kraji mám už pocit, že se brouzdám tekutým dusíkem. Bylo to pěkně ledový, až to bolelo. Utábořili jsme se a ostatní se šli aspoň trochu ocáknout, aby hygieně bylo učiněno zadost. Já si opět jen omyl nohy, mé prasečí instinkty jsou natolik silné, že dokud na mě nezačne kvést plíseň, do ledové vody dobrovolně nevlezu. Bodlák se tam koupal celý a dokonce mi tam i počkal, než si ho vyfotím. I když při tom řval, jak už ho to bolí. :-)

Uvaříme zas něco teplého do žaludku, dáme povinný česnek před spaním, aby náš smrad odpudil upíry, a zalehnem.

Čtvrtek 16. 6. 2005 – VÝSTUP NA FAGARAȘ PODRUHÉ

Nebudu už zmiňovat rána, probíhají stále úplně stejně, včetně časů, jídla i mrcasičů.

Brodíme opět potok a vyrážíme po cestě dál podél něj. O kus dál pracuje!!! skupina cikánů. Nakládají kameny na vůz. Jeden z nich se už nedočkavě ptá Bodláka na cigáro. (Ondřej totiž šel mírně napřed a rovnou ho na Bodláka nasměroval - ten malej v zelený čepici.) Bodlák ho obdaruje svou Golden Amerikánkou, takže jsem Marlboro opět nepoužil. A to už jsem je měl připravený v kapse. Člověk se s nimi táhne, zabírají mu místo v batohu a furt nic. Mírně stoupáme, stále po cestě podél potoka. Jde se celkem pěkně. Najednou se užasle zastavíme, po cestě si to valí krásnej flekatej mlok. Trochu ho trápíme a zdržujeme, abychom si ho mohli vyfotit. Voláme na zadní opožděnou skupinku, ať si pospíší. Nějak se furt neobjevují, tak už necháme vystresovanýho mloka v klidu odlézt. Když opozdilci konečně dorazí, chlubíme se jim našim foto úlovkem a těšíme se na slepou závist. Žádná se nekoná, potkali totiž taky jednoho. Je tam holt přemlokováno. :-)

Během cesty musíme překonat zas další potok. (Tající sníh vytváří mnoho nových.) Mirouš s Ondřejem pomáhají holkám přenést bágly. Ukázalo se, jak dobře funguje naše týmová spolupráce. Rozumíme si už i beze slov. Jen ještě ta nešťastná svalová koordinace. Ta zapříčinila, že se Dany bágl ocitl v mezifázi mezi Miroušovo předáním a Ondřejovo odebráním, takže si ho převzal potok. :-)

Naštěstí se moc věcí nenamočilo. Po chvíli dorážíme k hájence. Lesníci tam zrovna mají piknik. Jsme mírně zklamaní, není tam žádný občerstvení. Ptáme se lesníků na cestu. Jeden umí celkem dobře anglicky, nedozvíme se sice nic nového, co bychom nevěděli z mapy, ale vždycky se radši optáme, co kdyby? Kus za hájenkou jsme nuceni se opět zout a zas brodit menší potůček. Za ním dáváme oběd a Dana dosušuje vlhké věci. Tady naše velká a celkem pohodlná cesta končí. Dál se musíme drápat zas hodně příkře přímo podél potoka. (Má to být ještě asi 800 výškových metrů.) Dobrý je, že nemusíme táhnout všechnu vodu, stále je možnost dočerpávat. Po jídle tedy vyrážíme. Drápáme se nahoru, ale dnes se mi už jde podstatně lépe, než při prvním výstupu. Na jednom úseku je opět velké kus pod lavinou, musíme jít po ní a pak obejít skálu po pár kamenech v potoce, ale není to nic až tak hrozného. Byl to asi dnešní nejtěžší úsek. Výš u sedla pak bylo taky dost sněhu, ale ničemu to nějak moc nevadilo. Byl tam sice ještě jeden úsek podobnej tomu z druhé strany Fagaraše, ale tady by se po sjezdu nikomu snad nic vážného nestalo. Mirouš to vyběhl zase nejdřív (to je jasný, lehkej bágl :-)). Další byl Ondřej a já za chvíli po něm. Obsadil jsem tak aspoň bronzovou pozici. Konečně jsme opět nahoře. Slastný pocit. Usadili jsme se v sedle Curmatura Ludisor (Bratila) (2100 m n. m.). Kocháme se pohledem na krajinu a na pomalu se blížící vytrvalce Bodláka s Billem. Holky ještě nejsou vidět.

Večerní výlet na Vf. Ludisoru (2302)

Udělali jsme řetěz a dočerpali z potoka zásoby vody. (Bylo to tu trochu obtížnější, muselo se slézt po skále a nabírat z potoka vytékajícího pod lavinou.) Pak se vracíme do sedla a začínáme stavět stany. Když dorazily i holky, jsem se ještě bez bágů projít na okolní kopce, protože je furt celkem brzo – asi 17 hod. Vycházíme na Vf. Ludisoru (2302). Jsou tu krásné travnaté pláně a výhled na Fagaraš i na spojovací hřeben s dalším pohořím Iezer Papusa, kam chceme zítra přejít. Vracíme se zpátky a vaříme si večeri. Bill pohrdnul čistou vodou a nabral si jí radši ze špinavého mělkého jezírka, co bylo u nás v sedle, kde si Bodlák navíc před chvílí důkladně umyl nohy mýdlem. Asi byl duchem někde jinde. Že neviděl Bodláka mýt spařené nohy, bych pochopil, to se přehlédne, ale rozbité flašky a konzervy válející se na dně? Sice si vodu převařil, ale stejně bych si radši vzal čistou, navíc když potok je na dosah. Možná chtěl jen pod zhoubným vlivem Nevrlého učení vyzkoušet odolnost svého těla a účinnost česneku jako všeléku na veškeré choroby světa. :-) Jen ti, co ho jedli, zůstali zdraví, praví Nevrlý.

No asi to bude pravda, Billovi potom fakt nic nebylo. Asi by se měli začít kromě vitamínů prodávat v lékárnách i česnekové tabletky nebo bonbóny. Po jídle se ještě jdeme podívat na druhý kopec – Vf. Bratilei. Chvilku koukáme, co dělají bačové dole v údolí, ale nedějí se tam žádný nepřístojnosti s ovce, tak nás to nebaví a vydáváme se zpátky. (Bačové z nás asi moc velkou radost neměli, protože na hodně členů výpravy přišla dole v táboře vyprazdňovací povinnost a nejpříhodnější místo s krásným výhledem bylo právě nad nimi. Možná jim pak spadlo dolů několik nemilých dáreků od českých turistů. :-)) Chcem si cestou dolů zase zalyžovat po sněhu, ale už to vůbec nejede tak pěkně, jako v sedle při prvním výstupu. Asi už je sníh moc mokřej a kopec málo prudkej.

Mírně chvílemi poprchá. Bodlák si ještě prochází rumunský slovíčka, ale mi po povinném Billovo optání, jak to vypadá u Ondřeje s milováním, jdeme spát. Je to takovej večerníček, už bychom bez toho neusli. :-)

Pátek 17. 6. 2005 – NAŠE NEJVYŠŠÍ HORA

Místo Týny ráno vylezla ze stanu jakási číňanka. Přemýšlíme, kde a proč jí Ondřej v noci sebral a co asi udělal s chudákem Týnou. (Policajti jsou největší zvrhlíci, aspoň podle některých amerických filmů.) Číňanka má ještě tolik drзости se za Týnu vydávat. Po chvíli zjišťujeme, že je to fakt Týna, jen přes noc trochu natekla. Prý spala hlavou z kopce. No dobře. Přesvědčila nás, berem jí tedy s sebou.

Vydáváme se po spojovacím hřebeni k našemu dalšímu pohoří – Iezer Papusa. Cesta je pěkná, pohodlná, výhledy stále nádherný, co víc napsat. Cestou narážíme na opuštěnou salaš. Kromě svého útulného interiéru (nehoráznej bordel) nás zaujala hlavně dekorace dveří. Nad nimi obrázek panenky Marie, vedle ještě nějakýho svatýho a dveře plný vybledlejších ženských z porno časáků. Je vidět, že bačovi nebylo nic svatý. (Nebo naopak všechno. :-)) Fotíme si tuto pozoruhodnost a pokračujeme v cestě.

Je zataženo a honí se mraky. Náš první rumunský déšť na sebe nenechá dlouho čekat. Navlékáme se do pláštěnek, abychom je po pár minutách zase sundali, protože přšet přestalo. Sotva jsme je sbalili, začlo nanovo. Takovej výcvik v oblékání. Z původního plánu nakoupit ve vojenském výprodeji jen jednodílný pláštěnky JP a vyzbrojit jimi celou naši armádu nakonec sešlo a koupili jsme si pořádný ponča. U JP zůstali jen Bodlák s Miroušem. Pokud by byl chemické útok, jediný by přežili. (I když taky možná ne, neměli s sebou návleky na nohy a na ruce. Takže by vlastně přežili jen asi Bill s Bodlákem, protože jedli nejvíc česneku.) Vypadali jsme všichni jak z jiný planety. (JPčkáři samozřejmě nejvíc.) Neprší moc, ale stále. Přes hustou mlhu je vidět jen na pár metrů před sebe. Potkáváme pár bačů, jak ženou proti nám početné stádo ovčí. Asi z nás nemají moc radost. Trochu jim ovečky plašíme. Nechali si vnutit cigáro (zase jsem to nestihl), ale skoro ani nepoděkovali a jdou dál. Když Mirouše otravoval jeden z jejich psů a celkem nepříjemně mu dlouho štěkal za patami, ani se nenamáhal ho zavolat.

Pokračujeme v mlze a dešti dál. Koukáme, jak se na vrcholu Vf. Rosu, kam míříme, žení čerti a doufáme, že než tam dojdeme, tak se to trochu uklidní. Odbočujeme už pomalu na Iezer Papusu. U potoka doplňujeme vodu a obědváme. I za tak slabého deště je to pěkná otrava. Nemít si kam pořádně sednout, odložit bág... Ještě že

Poprvé pláštěnky. Robot Emil, Číslo 5 Žije, Ondřej, Bill, Týna, Dana (zleva).

Mlha přede mnou, mlha za mnou.

jsme měli na náročný výstup pěkně a mohli v klidu odpočívat. Pak už začínáme zase stoupat. Je to celkem prudký a namáhavý výstup (asi 600 výškových metrů, mírně jsme totiž zase sestoupali). Všude je plno krup, ale nám už naštěstí prší velmi drobně a nakonec děšť i ustává. Jdeme a přidržujeme si pláštěnky, abychom si je nepřišlápli. Finále už je téměř lezecké. Šplháme opatrně po velkých kluzkých kamenech. Zvrknout si kotník nebo zlámat nohu by nebyl velký problém. Sníh místy je, ale nebrání nám naštěstí v cestě. Povedlo se, zdolali jsme Vf. Rosu (2469 m n. m.). Je to naše nejvyšší hora. Vyšší už letos v Rumunsku nenavštívíme. Moldoveanu (nejvyšší hora Rumunska) se nám nepovedla, ale je jen asi o 100 m vyšší. Bill už měl na ní připravenou ceduli z domova a těšil se, jak si s ní zapózuje na fotce a ono nic. To je život. Cela ví. :-)

Příště. Teď se radujeme aspoň z tohoto vrcholu. Je tu zima a hodně to fouká. Ondřej tu byl první, já se polepšil a obsadil jsem stříbro. Bill s Bodlákem třetí pozice a favorit předchozích výstupů Mirouš až čtvrtý. Šampion měl prý dnes krizi. Holky se do závodů nepočítají. Už samotná skutečnost, že absolvují v pohodě všechny tyto výstupy, je obdivuhodná. Ondřej si zapaluje doutník, co měl původně přichystaný pro Moldoveanu. Fotíme si portréty. S doutníkem, deseti cigárami v hubě, no prostě hovadiny jako vždycky.

Naše nejvyšší hora Vf. Rosu (2469)

Jdeme dál po značce. Asi po hodině nacházíme docela dobré místo na spaní, tak toho využíváme. Časový plán pochodu plníme a máme dokonce i rezervy. Je to na kopci a je tu tudíž trochu větrno, ale nechá se. Zůstáváme tu.

Sobota 18. 6. 2005 – BLUDNÝ DEN

Ráno nám Bodlák předčítá ze své knížky o turisticky zajímavých místech Rumunska. Velmi zajímavý jsou prý bahenní sopky. Člověk si tam užije spoustu srandy. Třeba když občas někdo zapadne po pás do bahenního kráteru. Od téhle chvíle se tam Bodlák moc touží podívat, hrozně rád by tam viděl někoho z nás zapadnout. :-)

Prodávám Miroušovi kilo müsli, protože zjišťuji, že ho mám po týdnu zbytečně moc. (To je snad první zátěž, který jsem se zatím zbavil, protože jsme doposud užívali hlavně od Dany, aby to měla lehčí.)

Nikam nechvátáme, máme dnes hodně času, a tak často odpočíváme a kocháme se krajinou. Jde se opět pohodlně po hřebeni. Značka se někdy trochu ztrácí, ale zatím se nám jí daří držet. Potkáváme opět baču s opravdu velkým stádem ovcí. Necháváme ho v klidu přejít a už se mu nemícháme mezi jeho ovečky, aby nás psi nehnali společně se stádem. Přemýšlíme, jak má ty psi speciálně vycvičený. Zdá se nám, že plní úkoly podle druhu písknutí, ale podložený to nemáme. Bodlák mezitím plácá fotky a pořizuje snad 10 snímků ovcí. (Špatně se mu usíná, tak si chce doma vytapetovat zeď a před spaním počítat ovečky.)

Vzhledem k nenáročnému terénu se opět rozjíždí debata mezi Nevrlýsty a Antinevrlýsty. Zamýšlíme se hlavně nad příhodou, kdy si pan Nevrlý chtěl zkusit, jaké to je, když člověka kousne tarantule. Tu sice v našich podmínkách nesehnal, ale na Slovensku schrástl aspoň Slíďáka tarantského (což je nějaký vzdálený brácha). Kousnul ho až po menším vydráždění a panu Nevrlému se tak splnil sen tancovat až do rána, což je starý účinný lék, jak to přežít. (Trochu mi to připomnělo jednu příhodu, co jsme četli v kuriózních úmrtích, kdy se jakási žena dráždila živým garnátem až do špatně dopadlo. Zároveň z toho aspoň plyne poučení. Furt je lepší nechat se kousnout Slíďákem, než se dráždit garnátem. :-)

) Byl vlastně takovým předchůdcem dnešních účastníků různých technoparty, kteří také tancují až do rána pod vlivem různých Slíďáku pilulkových. Tak každý máme nějakou tu svou drogu. V jistém směru jsme stejný jako pan Nevrlý.

Lyžování před výstupem na Vf. Papusa

Je krásný někam se vydrápat, vyčerpanej a šťastnej se rozplývat nad nádhernou přírodou. Zároveň nemusím poznat tu krásu padnout vysílením pod batohem a nemocť vstát, ani nechápu dobře ty vyjádření pocitu štěstí - chuť zkusit všechno - nechat si vymlátit všechny zuby, milovat se se čtyřmi ženami najednou, zabít člověka... Tyhle moudra nám uvízli v paměti asi nejvíc. Rozhodně jsme se jimi nejvíc bavili. :-)

Před menším výstupem na Vf. Papusa (2391 m n. m.), musíme tradičně zas o něco slézt, ale aspoň si po čase trochu zalyžujeme. Na vrcholu v závětrném dolíku dáváme oběd. Je tu nádherný výhled na Piatra Craiului.

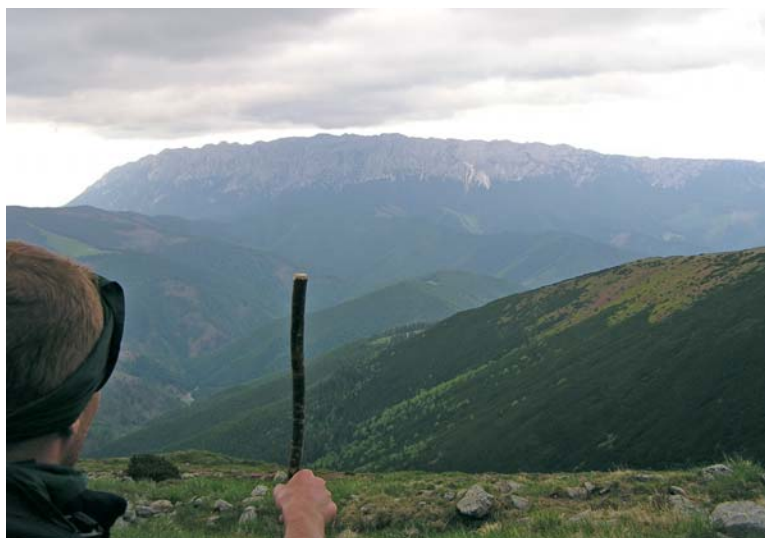
Už tady se projeví první vážnější problémy se značením. Značka nikde, a tak vyrážíme směrem, kde podle mapy tušíme, že asi bude. Cestička tam jakási je. Po pár metrech Bodlák zjišťuje, že nemá svojí nenahraditelnou zelenou čepici od monterek a jde se podívat zpátky k místu, kde jsme obědvali. Čepice tam nebyla. (Našel ji pak večer samozřejmě v báglu. :-)) Na modrou značku nakonec i narážíme. Zahajujem pomalu sestup po mírně se svažujícím hřebeni. Modrá opět nikde. Usuzujem, že jdeme špatně a že značka vede asi po druhém hřebeni naproti. Nikomu se nechce vracet, tak to berem dolů do údolí. To se nám

i trochu hodí, nemáme už moc vody a tam teče potok. Sice bychom měli večer dorazit do cabany, kde poteče Ursus proudem, ale co kdyby. Tak tedy sestupujem. Je tu i další pěkný svah na lyžování. Klukům to pěkně jede, je to celkem prudký. Z prvu jsem si taky myslel, že si zalyžuju, ale po rozjezdu zjišťuju, že na mou neohrabanou postavu je to moc. Mohl bych si pěkně polámat svoje hůlky. Rychle měním lyže za boby a jedu dolů radši po zadku. Aspoň se kluci po čase zase zasmáli. Bodlák to označil za nejtípnější věc, co kdy viděl. No vydržel se smát dlouho. Lepší by už asi mohlo být jen kdybych zapadnul do bahenního kráteru. :-)

Kluci si to jdou sjet ještě jednou. Nabíráme pak vodu z potoka a drápeme se na druhé hřebeni. Zahajujem opět sestup a narážíme konečně na značku. Bohužel na žlutou. V těchto místech končí naše maďarská mapa Fagaraše a ještě nezačíná rumunský pláněk Piatra Craiului. Jsme tudíž nikde. Snažíme se to nějak zkombinovat. Rumunské mapy jsou opravdu jen velmi orientační. Nemají vrstevnice a zdá se nám, že ani neodpovídají poměrově vzdálenosti. (Je to něco mezi orientační mapkou pražských stanic metra a Vinnetouovo plánkem k pokladu na Stříbrném jezeře.) Žlutá tam sice taky byla, ale podle plánu to vypadalo, že po modré by se nám to hodilo víc. Vede směrem ke cabaně (pomalu se dnes s Ursusem loučíme) a dál směr "bizon líže bílý kvádr Piatra Craiului". Dáváme poradu. Týnu začínají ke všemu ještě bolet kolena. Koukáme přes údolí na hřeben, odkud jsme přelezli sem a zpětně hodnotíme, že jsme pěkný hovada, byli jsme tam asi přece jen dobře. O kus dál v lese je vidět něco jako cesta a je tam i tyč. Přemýšlíme, jestli by se tyhle dva hřebeny dole stejně nespojily a neměli bychom tudíž zkusit sestup po žluté. Nakonec se rozhodujem, že bude lepší držet se jistý modrý a přejít tedy opět zpátky. Jdeme po hřebeni zpátky nahoru a pak se vrháme na úbočí, abychom slezli k potoku. Vrháme se ale ještě trochu předčasně.

Vylezli jsme zpět ještě málo. V těchto místech je úbočí ještě plný křečů. Nechce se nám znovu nahoru, tak to s Miroušem zkoušíme skrz. Ze začátku to jde, ale čím víc klesáme do údolí, tím je křeč hustší. Podle rumunského plánu to vypadá na "příští stanice Invalidovna", a tak se pokoušíme hrabem zpátky po úbočí nahoru. Musíme po něm dojít až tam, kde jsme předtím vylezli na hřeben. Pak už křeč skončila a šlo sejít opět dolů k prameni. Koukáme, kde je Bill, až ho objevujem, jak už se skoro dole prodírá kosodřevinou. Po vzoru pana Nevrlého si vždycky vybírá tu horší cestu. Sám pak uznal, že to nebylo úplně ono. Necháváme ho ještě dojít přímo k nám, aby se nezlákal (mohl totiž vylézt nahoru přímo odtamtud) a vyrazíme po úbočí vzhůru směrem odkud přišel. :-)

Nahoře opravdu nacházíme modrou značku. Díky, bratři značitelé, zdrželi jste nás o pěkných pár hodin. Jezer Papusa není tak navštěvovaná jako Fagaraš a podle toho ty značky vypadají. Je už k večeru, do lesa se nám moc nechce, a tak využíváme prvního celkem rovného místa a stavíme stany. Kus pod námi je nějaká salaš, ale snad nás nikdo obtěžovat nebude.

Výhled na Piatra Craiului z místa, kde jsem spali. (Teda chtěli spát.)

Začíná pršet, ale večer jsme ještě stihli uvařit včas. Tradičně kolem 21. hod (mého času), jdeme spát.

Bohužel ne na dlouho. Kolem 23. hod. přestává pršet a strhává se brutální vichřice. Budím se s pocitem, že mi někdo skáče na stan a lehá si na mě. Okamžitě si sedám a zapírám zády roh stanu. Vítr se zešikma silně opírá do užší i širší strany. Dana jistí druhý roh. V krátkých přestávkách mezi poryvy na sebe řveme mezi stany. Všichni dělají to samé. Jen u Billa s Miroušem je abnormálně veselo. V Miroušovi asi vybuchla bahenní sopka a skrz jeho asshole se dere ven smrtící bahenní plyn. Oba jsou z toho smradu paralyzovaní. Je to určitě nejhůř postižený stan. Tady se sešli dvě kalamity. Mezi řevem větru občas zaslechnu Miroušův smích (už se smát skoro ani nemůže) a Billovo nářky: "To není možný, to není možný!!! Ty vole, ty vole!!! Áááá" U nás naštěstí nic cítit není. (Teda samozřejmě kromě mých nohou.) Bodlák ani nedutá (a to je u něj co říct). Snaží se sám udržet stan. Máme strach, že začne k tomu ještě znovu liják a náš větrem zvláštně kosočtvercově potvarovaný stan vezme za své. Hlavně, aby se nic neroztrhlo nebo nezlomilo. To by bylo nepříjemné. (Když máš stan, jsi jako král, píše pan Nevrlý. To jsem teď přesně cítil. Jako král v dobývaném hrade. Ale je pravda, že furt lepší, než bez něj.)

Kolem půlnoci vítr celkem ustal. Vycházíme ven kontrolovat škody, upevňovat kolíky a probrat událost. Mirouš s Billem jsou ještě trochu usazení. Všem naše obyčejný stany obstály, jen Ondřejovo expediční do extrémních podmínek ne. :-)

Praskla mu tyčka u předsínky. To naštěstí stan ještě nepoloží. Vichřice dostává jméno Hurikán Matěj. (Hurikán po Daliboru Jandovi, Matěj po prvním protivínském učiteli Matěji Kundovi.) Unavení jdeme konečně spát.

V 1 hodinu vše začíná znovu a s ještě větší silou. Zoufalství. Sedím teď zády k nejširší stěně, rukama držím ohýbající se tyčky a zároveň vystužuju stěny. Dana drží zády druhé roh a užší stěnu. Nápor jsou nečekaně silný a dlouhý. Nikdy bych neveril, že na mě bude foukat skrz stan, spacák, tričko, svetr a větrovku. Prsty pěkně mrznou. Opět jsem si vzpomněl na pana Nevrlého. Mám chuť řvát to slovo, co neznámá nic a přitom všechno. Doprdelééé!!! Jednou za čas se vždycky vytáhne nějaký kolík a Dana nebo já jej běžíme znovu zarazit a zkontrolovat ostatní. Udržet tu chvíli stan v jednom člověku je opravdu těžký. Stan si pěkně lehá a bez držení by se stoprocentně rozlámal nebo přinejmenším složil. Je už to ukrutně dlouhý, ruce jsou unavené, hlavy nám padají. Chvilími se zdá, že vichřice mírně polevuje a snažíme se v sedě spát. Facka plachtou přes hlavu a kopanec do zad vždycky spolehlivě probere. Kolem 5. ráno jsme se dohodli, že to nemá smysl. Bylo už vidět, tak jsme to za vichru sbalili a vyrazili dál. Poprvé jsem byl ochoten vylézt ze stanu před 7. hod. :-)

Neděle 19. 6. 2005 – 4 ORE, 5 KM

Nádherný výhled na Piatra Crailui a páru z lesů pod námi. Sluníčko svítí, jen ten víchr. S člověkem to pěkně cloumá. (Pěkně zacloumalo taky s Danou, když jsem místo balení stanu pózoval Billovi na fotku s vlajícím tropikem. Ale aspoň měl z toho Bill další veselej zážitek. :-)

Jakmile jsme slezli níž k lesu, vítr se uklidnil. U lesa je další salaš a konečně se nám splnil sen. Bača vylezl ven s koulí brynzy v ruce a hned nám nabízí ochutnat. Chce za ní 100 000, taky má skoro kilo. Kupujem si jí všichni dohromady. (Příště už budem chytřejší a pokusíme se smlouvat. Za stejnou cenu ji prodávali i později ve stáncích. Mohl nám ji tady prodat o něco levněji.) Zároveň je to jedno, drahý nám to vůbec nepřišlo. Jdeme ještě dovnitř zkontrolovat v jakých hygienických podmínkách náš sýr vznikl. Přesně jak jsme čekali, 2 místnosti, bordel a smrad. Zaujaly nás hlavně metrový polena, ze kterých se vyklubala taky brynz, jen je balená v kůře. (Malý špalíčky má také, byly by ideální jako dárek domů, jen jsme je s sebou nechtěli ještě skoro týden táhnout. Stejně by tak dlouho nevydržela.) V rohu je ještě obrovské pytel, prostě všude tuny brynzy. Je to taková brynzová chaloupka. Poučení z českých pohádek se radši klidíme.

Opět sestup. Začínám jako vždycky nadávat. Jak já je nesnáším. Ostatní mě utěšují cabanou s Ursusem a se spoustou místních specialit. Hned je to pro mě o něco snazší. :-)

Sešli jsme tedy jos (dolů) a narazili na cestu. Značku se nám celkem zatím daří držet. (Chybí jen místy. Stromy se kácí a nové značky samy nerostou.) Na cestě potkáváme jakéhosi starého kolozubého dělníka s lopatou. Jako ostatní je velmi hovorný. Bill je u něj první a úspěšně se zbavuje dalších svých Golden Amerikánek. Ještě je chudákovi okecává jako něco extra. A moje Marlboroky zase zůstávají na ocet.

Před salaš s koulí brynzy.

Brynz balená v kůře.
Tyhle špalíčky jsou vysoké
něco přes metr.

Dělník s Billovo Golden Amerikánkou.

magnát a naopak mu zas dochází čokoláda. Tady je vidět, jak se cena věcí v horách mění. :-)

Jsmo všichni z probdělý noci trochu vymaštěný. Bodláka už rumunština omrzela a učí se radši od Billa cikánské počítání do deseti. Rumunsky to sice ještě taky neumí, ale cikánština ho baví víc. Sice už jedno cikánské počítání umí, ale Billovo je lepší, asi je to jiné nářečí. Liší se hlavně v posledních čtyřech číslech. Ty Bodláka přivádějí k šílenství. Sedm, osm, devět, deset – čizmaj, pižmaj, balalaj, tuk a záchvaty smíchu. Funíme do kopce, Bodlák si stále opakuje magická slovíčka. Smějeme se už téměř nonstop, máme krizi. Čekám, kdy mě zavalí batoh. Čizmaj, pižmaj, balalaj, tuk.

Opět jsme bez modré značky. Dostali jsme se na velkou paseku. Občas najdem nějakou značku na kládě na zemi. Jdem tedy v horku pořád nahoru. Držíme už tempo s holkama. Na kopci je konečně zase stín, modrá značka a i pramen studené vody. Pomalu zas ožívám. Po chvíli narážíme na louku se salaš. V ní tři mladí cíčekchtiví bačové. (Ani nevím, kdo je zas obdaroval přede mnou.) Spokojeně blafova říkají, že do cabany to jsou prý ještě 4 ore. Už nás to ani nepřekvapuje. (Od poslední cedule 4 ore jsme přes 2 hodiny na cestě.) Je to takovej dnešní standard. Smířili jsme se s tím, že do cabany to je prostě odkudkoliv a kdykoliv 4 hodiny nebo 5 km. Bill zas vidí bačům v očích nějaké čerty, ale i my

ostatní si všímáme, jak koukají mlsně po holkách. To je jasný, i sebehezčí ovce se časem okouká. Ale mají smůlu, hoši. :-). Jeden z nich nás ještě vede přes louku do lesa k modré značce, která se nám předtím opět ztratila. Odtud se začínáme stáčet zpátky a zvolna klesat. Prostě se elegantním obloukem vracíme do směru odkud jsme přišli. Z cesty vidíme na dva protější hřebeny, po kterých jsme včera bloudili. Stačilo po jednom z nich sejít dolů a dát se doprava. Muselo by to trvat ke cabaně pár hodin. My jsme si navíc udělali tenhle celodenní vyhlídkový okruh. Ať žije modrá. Zároveň máme čas, takže nám dnešní "zbytečný" výlet ani nevadí.

Nestačíme se divit, podle cedule už je cabana blíž než 4 ore, dokonce by to i odpovídalo skutečnosti. Opět klesáme celkem prudce. Už mě to nebaví, jdu pomalu. Cestou nás míjí světová atrakce – běžící Maďaři. Dva nalehko naložení mladíci to berou z kopce sprintem a pohrdavě se s námi baví. Asi se diví, že mi s našimi náklady neběžíme. Jeden z nich si přitom odloží, nechá nás oblažít se pohledem na jeho pupek v síťovaném tílku a běží dál. Však on Ursus počká i na nás. Už je to kousek. Odpočíváme na louce a koukáme na stádo koz. Bodlák si jde vyfotit jednoho speciálního kozla s obrovskými zakroucenými rohami, kterej tam pokojně odpočívá v trávě. Těšíme se na nějakou akci, všichni kozlovi fandíme. Bodlák ho zřejmě uklidňuje svou dnešní mantrou – jednoho, dvogo, trogo, čtvero, pako, lako, čižmaj, pižmaj, balalaj, tuk. Každý už to umí líp než on, možná by se to naučil rychleji i ten kozel. :-). Ten je ale k našemu zklamání pěkně měkkouš. Nechá se vyfotit a pak jde klidně pryč aniž by toho otravného paparazziho ztrestal.

Tak kozel praviš, Bodláku?

No nic, jdem tedy už do cabany. Všude plno lidí, začíná drobně pršet. Kousek od cabany zkřížíme cestu jakémusi blahoslavenému pasáčkovi chudému duchem, kterej na nás vyjeveně kouká jako kdyby spadnul z krávy.

Cabana Plaiul Foii (849 m n. m.) vypadá luxusně. Čekal jsem zas něco ve stylu té první v lesích. Vlezem dovnitř, všechno čistý, vymóděná obsluha, prostě snobárna. Radši hned vypadnem zas ven, než nás někdo vypráská. Nakonec se rozhodnem, že to teda ještě jednou zkusíme. Vlezem tam, kouknem na ceny a ty jsou překvapivě ještě docela v po-

hodě. Ursus za 30 000. Zkusíme se teda posadit do rohu pod kančí kůži. Obsluha nás kupodivu nevyhání, jen nerozumí anglicky. Naštěstí se tam jeden mladý anglicky mluvící číšník najde, a tak mu můžem říct naše přání. Ursus. Kdo chce, vzorně se přihlásí. Sedm vztyčených paží. (Tento školní systém se osvědčil už v Čechách jako nejrychlejší hromadný způsob objednávání, protože jinak to s roztržitými a nepozornými lidmi typu Bodlák nejde.)

Jídelní lístek jen v rumunštině, takže nám musí pan překladatel opravdu posloužit. Chceme ochutnat místní speciality. Po každém to je jen mamaliga (jemná kukuřičná kaše) s něčím. Rozhodli jsme se pro mamaliga with brynza a mamaliga with pig meat (vždycky jsem myslel, že se říká pork meat, ale budiž, tak já si dám teda ten pig beat za 90 000). Maso bylo dobrý, kaše taky ušla, ale s poctivým bramborem by to bylo lepší. Hlad už jsem pak neměl. Což ti, co si dali kaši s brynzou, měli. Většina z nich to pak ještě doháněla místní fazolovou polévkou – ciorba de fasole. Vypadá moc pěkně, s chlebem a cibulkou za 55 000.

V cabaně Plaiul Foii na pivním dýchánku.

Dali jsme si pak každý ještě dvě piva a šli jsme se utábořit. Jsme unavení a navíc v průvodci psali, že se to tu nemá přehánět, protože se pak nejdén horal ztříská a je snadným terčem místních zlodějů. Kluci si vyhlédli místo na spaní za potokem, ale nám s Danou se nějak nechce zas brodit a zdá se nám, že okolo je spousta lepších míst. Bohužel všechny jsou buď z kopce, hrbolatý nebo zadělaný od dobytka, takže se po dlouhém hledání nakonec rozhodujem přilézt zpátky k ostatním. Chci trochu upravit přechod, a tak házím do potoka kameny. Dost mě vyplašil bača z nedaleké chalupy, kterej na mě huláká a ukazuje mi, že o kus dál je most. A opravdu tam byl, přešli jsme po něm, ale projít tudy ke klukům se nám stejně nedařilo, protože na nás vyběhli bačovo psi. Bača nám ukazuje kudy na cabanu, jen jsem mu poděkoval, neměl jsem už sil, vysvětlit mu, že chci jen projít okolo. Vracíme se tedy s nepořízenou zpět k potoku. Začlo se mezitím smrákat a opět drobně pršet. Na druhém břehu se kolem stanů páse pár krav a oslů. Takže teď nám to tam ještě všechno okolo poserou, mi na to ani neuvidíme a ještě nám bude ke stavění stanu pršet. Super.

V mojí štítlivé snaze vyhnout se kontaktu s vodou se pořád snažím překonat potok po kamenech. Našel jsem celkem dobrý místo, hop na kámen uprostřed a pak znovu hop. Jenže bohužel ne na břeh, ale pěkně do vody. Navíc mě bál

nějak převážil, že jsem se do vody ještě i posadil. Opřel jsem se rukou ve svetr a pomalu vylezl ven. Já vůl, kdybych se zul a normálně to přešel, co by mi to udělalo? Boty mě překvapily, neměl jsem v nich ani mokrý. Věci z batohu taky v pohodě. Jen ty kalhoty a část svetr. Stavíme stan (obdivuhodně na neposraném místě, jak se ukázalo ráno) a jdeme taky spát.

Pondělí 20. 6. 2005 – VÝSTUP NA PIATRA CRAILUI

Ráno se probouzíme stále mezi dobyt看 (svě k svému). Stany nejsou ani zadělané ani sežvejkány, co víc si přát. Dali jsme si i pozdější budíček, abychom dohnali minulou probdělou noc a spali jsme skoro až do 10 hod. Svítí sluníčko, takže mi mokré věci rychle usychají. (Ondřej prý potok proběhl dokonce dvakrát. :-)) Na cestu zpět Mirouš vytvořil z kamenů bezpečný přechod (bača to naštěstí neviděl) a všichni jsme přešli již bez úhony. Jdeme do cabany ještě na polévku. Zůstáváme venku na terase a sušíme si na zábradlí věci. Bodlák tam má rozložený i trenýrky. :-) Kupodivu žádný problém. Ursus na cestu (kluci zkouší slabší Ciucas, taky dobrý) a vyrážíme.

Že na Piatra Crailui není voda dobře víme, ale Mirouš říkal že na Refugiu Diana by ještě měl být pramen, tak si neberem plný zásoby. Stoupáme (jak jinak než prudce) lesem. Okolo už začínají být vidět vápencové masivy. Tentokrát dorážím do Refugiu Diana první já. (Zhruba 3 hod. od Plaiul Foii). Potkávám tu tři mladý Rumuny, taky vendvěřáky. Jeden z nich umí kupodivu dobře anglicky. Chvilí se bavíme, říká, že tady už žádná voda není a nebude. Samozřejmě ho zajímají převratné změny po vstupu do EU a opět se diví, že se nic nestalo. Vyráží taky na Piatru Crailui. Přeju jim drum bun a loučíme se.

Spaní na Refugiu Diana. Nouzový přístřešek – červený kopačák.

spání, nebo zůstanem tady. Podle plánu nevíme, jak je to ještě daleko. Na rozcestníku je napsáno asi 2 ore, ale po včerejšku víme své. Zůstáváme na Dianě. Já, Bill a Ondřej stavíme stany, Mirouš s Bodlákem jsou líní a rozhodli se využít plastového přístřešku ve tvaru červeného kopačku. Začíná drobně pršet, jsme rádi, že jsme nikam nešli. Mokrá vápenec opravdu klouže a na Piatra Crailui prý nejsou zrovna široké a bezpečné cesty. Nemusíme si nechat od skály vymlátit všechny zuby a pak se milovat s červy v trávě. Křížek osmnáctiletého Čecha v našem tábořišti je dostatečným varováním.

Když přestalo pršet, jdeme se ještě podívat výš na skály. Jen Ondřej s Týnou zůstali, aby stihli připravit všechny chody pro jejich dnešní večeři. Mají zrovna čápa s mákem na víně a ten se, jak každý ví, připravuje celkem dlouho. Zvlášť na malém plynovém vaříči.

Okolní skály jsou nádherné, už se těšíme na zítřek, až se vydrápeme úplně nahoru. Když jsme se vraceli, Bill se opět taktně optal, jestli se tam nemilují, abychom nepřišli nevhod, ale Ondřej už je vůči tomuto vtipu imunní. Škoda. :-)

Čápa s mákem už asi snědli, a jen se dojídali jako vždycky čongskou polívkou, rýží a pudinkem. My už musíme sáhnout k zásobám sušeného chleba. Uraženě si k němu něco uklohníme, když nám Ondřej s Týnou nenechali z čápa ani kousek, a jdeme spát.

Úterý 21. 6. 2005 – PIATRA CRAILUI

Ráno mě budí nějaké kroky a škrábání trávy. Uklidňuji se, že medvěd trávu nežere. Asi nějaká srnka nebo kamzíček. (Je to vlastně první večer kdy spíme přímo v lese. V rámci antimedvědích opatření jsme se tomu vždycky snažili vyhýbat. Co kdyby náhodou.) Slyším, že někdo od nás už s tím zvířetem komunikuje, takže srnka ani kamzíček to asi taky nebude. Je to černá psina, která pajdá na zadní nohu. Zezačátku hodně nedůvěřivá, což se ani nedivím, protože tady se podobní toulaví psi vítají kamenem do huby a klackem přes hřbet.

Snídáme a psice občas dostane kousek salámu, sýru nebo aspoň müsli. Když žere trávu, může i zrní. :-)

Bill vypráví, jak ho v noci zamrazilo, když si uvědomil, že svůj špinavej ešus od večere nechal válet před stanem. Základní porušení

antimedvědího opatření. Možná, že právě díky němu jsme dnes ráno přibrali našeho psího společníka. Zatím nemá jméno. Maximálně se používá zkratka C.K.P. (cikánský klobásový pes), což v případě téhle vychrtlíny moc nesedí. Vyrážíme nahoru po modrý. Psina okamžitě přestává kulhat a běží vesele s námi. Stoupáme mezi stromy do kopce. Najednou šok. Kolem nás proletí kamzík a málem to napere rovnou do holek. Ty už si určitě mysleli, že si pro ně jde čert. Psice za ním, noha úplně v pořádku. Vychytralá somrující bestie. Hraje chudáčka a nic jí není.

Šplhání na Piatra Craiului po hromadách sutí.

obal a na špičce se už trochu zelená plíseň. Sloupnu šlupku, salám vypadá v pohodě, psina si ještě pochutná, dostala skoro čtvrtinu. Tolik masa už určitě dlouho neviděla. (I když v dnešní době už člověk neví, co v tom je, moc masa to ani být nemuselo. Možná to byl rozemletej jen ten nově vyšlechtěnej tvor se zobákem, kopyty a ploutvemi zahuštěnej trochou mouky. :-)) Taky jsem si kousek dal, ale nějak mi to nechutnalo. Nevadí, jídla máme ještě dost. (Příště na něm

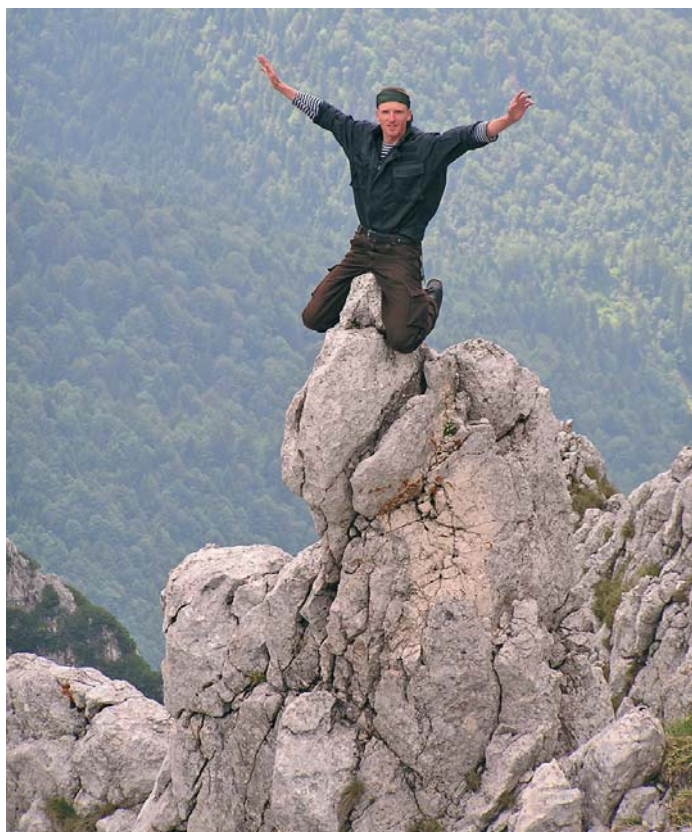
Za chvíli narážíme na skálu s celkem prudkou stěnou jištěnou lanem, bez něj by to asi ani nešlo. Tak to se se psem rychle rozloučíme, tohle nevyleze, říkám si. Psina ale překvapila. Chvilí dole kňučela a pak to vyskákala nahoru jak kamzík. Cesta začíná být spíš horolezeckého typu. Často se leze po suti po čtyřech, nebo se musí přidržovat skály. Je to super, fakt mě to baví. Přijde mi to i méně namáhavé, než dupání do kopce. Možná kdybych je předtím všechny lezl po čtyřech... :-)) Zatím to není ani nijak moc nebezpečný, člověk riskuje maximálně nějaký odřeniny. Dostáváme se do sedla Saua Padina Inchisa a z něj na Vf. Ascutit (2136 m n. m.). Tam dáváme svačinku. Jako všude je i zde nádherný výhled na okolní skály a na kopečkovitou krajinu posetou domky.

Po svačině se vydáváme dál po hřebeni. Piatra je zas úplně jiný druh hor, než jsme byli předtím. Mraky se honí, ale našťásti ani nekápnou. Občas jsou některé části nebezpečný i suchý. Úzký hřebínky, pár úseků jištěných opět lanem, dokonalý lezecký areál. Pěkně se v tom s Billem vyžíváme. Bez bágů by to bylo ale lepší. Psice všechno zvládá úplně v pohodě. Bodlák se (jako při každém stoupání) ukájí představou, jak by se tu škvařil jeho vypasenej zaměstnavatel Pepěk. Představuje si tekoucí proudy tuku a dělá mu to náramně dobře. Šplhá pak jak kamzík.

Asi po 2 hodinách jsme došli na Refugiul Timbalul Mic (2139 m n. m.). To je to místo, kde jsme plánovali původně včerejší nocleh. Je dobře, že jsme zůstali na Dianě. Je tu sice taky červený kopačák, ale jinde se tu spát nedá. Sedm lidí by se v něm sice asi vyspalo, ale hodně namačkaný a na tvrdejch prknech. Zlatý stan. Navíc bychom to včera do tmy stíhali jen tak tak. Nehledě na přepršku. Dáváme zde oběd.

Zjišťuji, že štangle salámu, co s sebou celou dobu táhnu, má roztrhlej můžu minimálně 2 kila ušetřit.) Psina bude mít aspoň ještě vydatnou večeři. Dorazilo sem i pár starších Helmutů, obědvají kousek od nás. Pak se vrací zpátky, asi na další úsek už nemají. Loučí se s námi opět rumunsky, češtinu nějak nepoznali. Možná je zmátl náš vzhled :-))

Pokračujem směrem La Om – nejvyšší hora Piatra Craiului. Bodlák má dnes na programu opět lekce angličtiny. “My dick

Na Piatra Craiului je spousta míst na kravení. (Křížky to jen dosvědčují.) Ondřejovo póza ale nebyla až tak nebezpečná, jak na fotce vypadá.

smell's like shit." opakuje si dlouhé hodiny. (Vzpomněl si totiž na vtip, co nás kdysi naučil jeden Američan.) Pak si uvědomuje, že říkat o sobě takový věci není úplně nejlepší, i když je to třeba i pravda, a další hodiny se přeškoluje na Your dick smell's like shit. Občas zkouší i sám improvizovat a montovat do fráze ještě asshole, ale kurzy angličtiny z Četníků s Funesem nejsou úplně dokonalý, ačkoliv je zná nazpaměť. Your flower is beautiful as my asshole.

Některý úseky jsou opravdu super. Vítr pěkně fučí a občas s námi mírně kymácí. Leze se teď často nahoru a dolů. Obzvláště vypečený byl úsek nedaleko La Om. Úzkej chodníček, nalevo kolmá skála, napravo sráz. Uprostřed cesty vyčnívá ze skály velké balvan. Jištění žádné. Pěkně obejmout balvan, mírně se zaklonit nad sráz a pak se opatrně šourat dál podél skály. Tady bych

Výhled z La Om stojí opravdu za to.

Skupinové foto i s psíci na La Om – nejvyšší hoře Piatra Craiului (2239).

to podjíždí. (Ale furt lepší, než jít dolů v místě našeho dnešního výstupu, to by bylo ještě podstatně horší.) V půli kopce čekáme dlouho na holky, Týnu stále bolí kolena a sestup jim dává pořádně zabrat. Rozvalujem se a kocháme se naposled krajinou z výšky. Psina dostává zbytek štangle salámu, za chvíli je v ní. Pak sestupujem níž k salaši, kde nám dva mladí bačové ochotně radí kudy k vodě a k La Table, kde chceme dnes spát. Nechtějí ani cigára. (Je vidět, že mají rozum.) Cesta je prý hodně bahnitá a jak zachvilí zjišťujeme, měli pravdu. Brutálně rozoraná od traktorů, ale naštěstí se celkem nechá jít okolo lesem. Opět jsme přišli o značku, další vykácená paseka. Sejdem skrz ní dolů a o kus dál je pěkná loučka s totemem a ohništěm. Nevíme, jestli je to přímo La Table, ale je nám to v podstatě jedno. Musíme jen zas párkrát překonat cestu plnou louží a smradlavého bahna (asshole mud). Bodlák se má zas co učit. (Pomůcka Pat a asshole Mat :-)) Utáboříme se na louce, Mírouš se jde podívat po vodě, slyšíme ho jen sprostě nadávat na traktoristu. Bahno je prostě všude. Voda naštěstí nalezena. (Večere jsou většinou složené jen z dehydrovaných potravin.) Po čase máme možnost udělat si zase ohniček. Dostáváme se opět na Ondřejovo oblíbený policejní téma a různý kriminálníky. Bodlák už je unavený, ospalý, ale o to víc v ráži. Vykřikuje do noci své rozsudky – tisíc elektrošoků, vykastrovat a pak popravit. (Teď už mi kromě Švejka připomíná i toho doktora, jak všechno léčil klystýrem. :-)) Elektrošoky a kastrace neberou konce, a tak jdeme radši spát.

Středa 22. 6. 2005 – OPĚT MEZI LIDI

Ráno se vydáváme podél rozbahněné cesty do civilizace. Řeší se další oblíbený téma – zákaz kouření na koncertech a v hospodách. Navrhujem s Billem pro kuřáky tisíc elektrošoků, kastraci a popravu. Návrh nepřijat, ačkoliv z nás nikdo nekouří na plnej úvazek. Jen jsou tu bývalí a stále příležitostní kuřáci Ondřej s Bodlákem.

Debatu ukončí až jakýsi agresivní pes z nedalekého salaše, kterej nás celkem vytrvale pronásleduje a drží ho v bezpečné vzdálenosti jen klacky a kamení. Malej chlapeček, kterej k němu asi patří si toho nijak nevšímá. Naše psice to taky radši obloukem obíhá místo aby nás bránila. Agresor nás naštěstí za čas opustí, asi jsme už vypadli z jeho teritoria.

Po pár hodinách chůze narážíme na cabanu (Cabana Brusturet) a kolem plno dětí. Vypadá to na nějaký školní zájezd. Máme spoustu času, nikam nespěcháme, tak zalézáme dovnitř. Je tam zajímavý interiér. Objednáváme si Ursus, brambůrky a slany tyčky. Teď už si budem jen užívat. Musíme rychle nabrat zas svojí váhu. Za chvíli za námi přileze pár

kluků, evidentně přilákání naší společností. Jsou to kluci nad věcí, však jsou z velkého města Bukurešti a jsou tu na výletě se školou. Umí i trochu anglicky takže Baroš, Hadži a už to jede. Pokouší se číst česky z našeho průvodce. Mají z toho ještě srandu, parchanti. :-) Za chvíli už nás přestanou bavit a moc si jich nevšimáme. To funguje na ožralce i na děti stejně. Sami odejdou.

Bodlák se rozhodl dnes oslavit své předčasnější narozeniny, dostává hned od Ondřeje na ochutnávku místní nejlevnější pití Tuica – Pruna [cujka]. Je to taková vodou naředěná slivovice ve fľaškách jak limonáda a je pěkně hnusná. To byl náš jedinej poznatek. Ostatní zkoušeli ještě různá piva, ale já zůstal věrný Ursusu. Po třech pivech jsme se vydali dál. Ještě jsme stihli udělat i dobrý skutek. Darovali jsme náš indiánskej pláněk Piatra Craiui mladému rumunskému páru. Nejkratší cestu z Plaiul Foii na Iezer Papusu jsme bohužel popsat nedokázali. Naše trasa rozhodně nejkratší nebyla. :-) Popřáli jsme jim hodně štěstí a rozloučili se. (S naším plánkem to štěstí budou opravdu potřebovat, ale snad nakonec vysněné zlato Apačů najdou.)

Foto s naší jeskyní lolitkou. (Billovo úchylka na lolitky se opět projevuje.)
Místní lidé jsou příjemní a rádi se fotí. (Billovo úchylka na babičky se opět projevuje.)

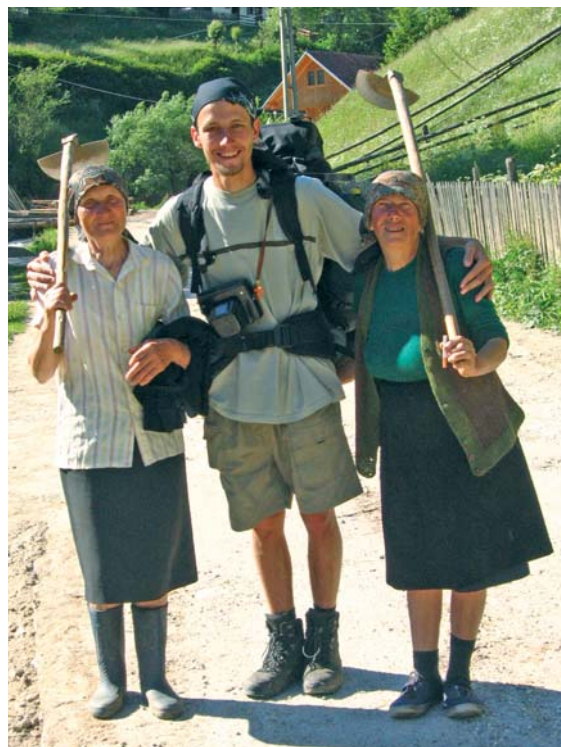
Šli jsme se podívat do krasové jeskyně poblíž vesničky Dambovicioara, která byla poblíž na trase. Před ní prodávali úžasný sýr. Nakupujem plno uzenýho ovčího sýra – kaškavalu. Měli i brynzú v kůře, ale říkali jsme si, že to nakoupíme domů až v Brašově. Kaškaval je báječněj, lepší sýr jsem nikdy nejedl. Každému chutnal trochu jinak podle stupně zralosti. U stánku jsou nasmírně podnikaví. Kluci shání chleba, paní hned zaběhne do baráku vedle a jeden nese. To by se u nás nestalo.

Jdeme tedy na prohlídku jeskyně, vstup je jen 20 000. Na prohlídku nás vede tak 9letá holčička, vytasí se s angličtinou a podává vyčerpávající výklad. This is stalagmit. This is stalaktit. Elephant baby. Snake's head. Bear feet. Finish. Zamele pak ještě něco ve smyslu, že prohlídka skončila a peníze za průvodce taky, a třiminutová prohlídka je opravdu u konce. :-) Jeskyně měla jen dvě místnosti a kromě pár tvarů, který tedy mohly někomu připomínat sloní mládě nebo hadí hlavu, tam skoro nic k vidění nebylo.

Vyfotíme se za naše prachy aspoň ještě s holčičkou v jeskyni a jdeme do blízké Dambovicioary. Bill se tam hned fotí s dvěma místními babičkami jdoucíma z pole. Lidé jsou tu neobvykle ochotní. Pokračujem v odpočinku a brzdíme na zahrádce s medvědími slunečníky. Tady se nám poprvý a naposled poštěstilo mít v Rumunsku točený pivo. Bylo v půlitrrech Ursus, ale ten to prý asi nebyl. Paní jim to vysvětlovala, ale moc jsme toho zas nepochopili.

Den nějak rychle uběhl. Pili jsme pivko, jedli sýr, mazlili se se štěnětem, co se na nás přišlo podívat, a najednou byl večer. Bodlák už měl dost a dostal zas chuť si zapálit. Ale jen s Ondřejem. Jeho opatrovník Bill mu to však nedovolil. Snažil se ho zachránit od té zhouby za každou cenu. Bodlák uprošoval Ondřeje, aby si s ním zapálil, ale ten znalý zákonů, od něj požadoval povolení podepsané od jeho zákonného zástupce Billa. Takže měl Bodlák utrum.

Vydrápali jsme se za vesnicí na kopec (byl to asi nejnáročnější výstup) a postavili stany. Bodlák furt ještě žadonil u Ondřeje, ale ten byl neoblomný. Nakonec tedy Čižmaj aspoň přemluvil svého opatrovníka Pižmaje, aby se s ním šel ještě dolů vykoupat do potoka. Snad mu to trochu zchladilo hlavu.

Čtvrtek 26. 6. 2005 – BRAN

Přesunuli jsme se do další blízké vesničky Podu Dambovitei odkud už jezdí autobus směr hrad Bran – náš dnešní cíl. Paní v krámě nám říká, že jede asi až za 2 hodiny, tak jdeme ještě obhlédnout pěkný místní kostel. Dovnitř jsme se bohužel nepodívali, protože byl zamčený. Venku nás zaujala zvláštní skříňka vysypaná pískem. Uvnitř hořely svíčky, jedna polovina byla za živé, druhá za mrtvé.

Pak se vracíme do krámků, které jsou přímo naproti autobusové zastávce. Chleba paní opět nemá, ale odkazuje nás naproti. Na zastávce je totiž nalepený ještě jeden krámk a u něj se ochomejtá jakýsi místní násoska. Malý děda s podivným okem (nejpíš slepý) je velmi družný a rád se fotí. Nejlépe s cigárem v ruce a pozdvihnutým lahváčem. V krámk chleba taky nemají (nemají tu skoro nic), ale i kdyby měli, tak bych si ho tu stejně nekoupil. Je tu pěkný humus a neskutečněj smrad. Čekáme radši u krámk naproti zastávce a požíráme různý nanuky, chipsy, prostě co zrovna mají. Paní nemá moc drobnějších, tak nám vrací v karamelách, bonbónech a sušenkách. Mirouš koupil naší psici buřtu na rozloučenou. Už jsme si na ní tak zvykli a budem jí teď muset nechat tady. Autobusem s námi nemůže. Snad se zas někoho chytne. Zatím ještě nic netuší.

Na židli před krámkem se přišla posadit i nějaká místní babička. Tiše si zpívala nějaké písničky a poslouchala nás, jak se učíme rumunsky počítat. Vesele se na nás smála. Svolila i s tím, že si ji Bodlák vyfotí. Pečlivě se předtím oprášila, dala kolena k sobě, ruce způsobně přes prsa a nahodila vážný výraz. Byl to pro ni asi zážitek a chtěla vypadat dobře.

Ondřej jde už naproti k zastávce čekat na autobus.

Děda s okem se s ním hned

dává do řeči. Mluvil zas jen rumunsky a byl navíc pěkně nametenej, takže mu Ondřej nerozuměl ani slovo, ale dobře si pokecali. Vypadali jako David a Goliáš. (I když takhle jsem si Davida nikdy nepředstavoval.:-))

Autobus přijíždí asi s půlhodinovým zpožděním. Vypadá celkem luxusně, naložili jsme věci dolů a nastoupili. Smrad uvnitř je taky luxusní. Čekali jsme dojemnou scénu s naší psicí, ale jen se otočila a šla pryč. Asi už tuhle situaci párkrát zažila.

Jízda busem je opravdu zajímavá. Všude kolem to divoce perou Dáčky, je to pěkný ródeo. Nezdá se mi, že by platily nějaký dopravní předpisy. Každý si předjíždí kde chce (třeba přes plnou čáru v zatáčkách do kopce), dá jen ostatním o sobě vědět zatroubením. K tomu kvalita rumunských silnic...

Skoro po hodině jízdy vystupujeme v Branu. Je to malá vesnice, ale lidí tu je díky hradu plno. Okamžitě nás začínají všichni otravovat s nabídkou ubytování. Zdvouřile odmítáme. Jdem se podívat na tržiště pod hradem. Je to tam dost nechutný. Samej kýč. Na všem Dracula a jeho historický vzor Vlad Tepes (navíc tu prý nikdy ani nebyl), předražený hovadiny a ke všemu ještě začíná lejt. Schováváme se v kryté části tržiště, okukujem „hrůzostrašný“ zámek, kde furt nějaký debil v hábitu křičí a jdeme radši v pláštěnkách na prohlídku hradu. Předtím si projdem menší skanzen v podhradí, ale žádné velkej dojem na mě neudělal.

Stejně jako samotný hrad Bran. Nazval bych ho spíš malým zámčkem. Celkem pěkný, ale v Čechách máme spoustu hezčích. Nejzáhadnější věcí na hradě pro nás bylo, jak se za námi do patra dostal takovej vypasenej bagoun, když ta chodbička nahoru byla tak hrozně úzká. :-)

Po prohlídce se šel Ondřej na záchod oholit. (Od té doby, co na Plaiul Foi uviděl v zrcadle svůj zrzavej vous, měl sebevražedný sklony. :-)) Jako vodu po holení použil Tuicu – Pruna, co koupil v krámk při čekání na autobus. Tamtéž koupil i žiletku.

Pak jdeme ještě jednou projít celý tržiště. Bodlák s Týnou si chtějí koupit huňatý svetry z ovčí vlny. Jedna paní se nás se zájmem vyptává, kde jsme všude byli a pak nám nabízí to, co nám těch 14 dnů v horách chybělo. Plastovýho úchyla na baterky, který z trenýrek vystřeluje oranžovou tyčku.

Ondřej mezitím dojídal sýr na lavičce poblíž jakéhosi stánku, když se k němu přitíhl starej známej bagoun z hradu se svou mladou přítelkyní. Ta měla zájem o klobouk ze stánku a ptala se Ondřeje kolik stojí. Když jí vysvětlil, že ke stánku nepatří, propadla záchvatům smíchu a odtáhla si bagouna pryč. Ten mezitím nespustil oči z Ondřejovo sýru a slintal si na košili.

Bodlák s Týnou si konečně vybrali svetry a něco dokonce i usmlouvali. Bodlák ještě dostal zálusk na valašskej klobouk, který by prý nosil na koncerty. Dokonce mu i sedí, ale my jsme mu ho rozmluvili, že zítra v Brašově ho to vyjde levněji. (A taky že jo, neměli ho tam, takže ušetřil 400 000. :-))

Odporný Goliáš a krásný David.

Pak už se vydáváme na obhlídku restaurací. Moc jich tu není a většinou samá snobárna. Nakonec jsme zapadli do Dracula's market.

Je to sice taky snobárna, ale co můžem dělat. Ursus za 35 000 ještě unesem. Je to přece dovolená. Jsme tu úplně sami. Z jídla si nakonec dáváme jen ciorba de legume (zeleninová polévka) za 55 000, stejně jako na Plaiul Foi. Mladé slečny nám všem přinesly mělké talíře i vidličku s nožem. Dokonce i Miroušovi, který si neobjednal vůbec nic. Říkali jsme jim, že budeme jen polévku a pivo, ale nikdo tu nerozuměl anglicky. Měli jsme z toho nakonec srandu, slečny byly dost vyjevené a pokukovaly po nás ze dveří. Po polévce se nás už ujímá jiný úlisný číšník. (Po odchodu jsme mu už neřekli jinak než "ten zmrď".) Ondřej s Týnou mají ještě chuť na další chod, jak jsou zvyklí z hor, tak se opět vyptávají na nějakou místní specialitku. Bodlák chce zas ochutnat skopový. Jediný problém je, že číšník neumí snad ani rumunsky. Napřed říkal, že umí německy, ale pak se nechytнул ani na ní. Všeemožný jazykový variace na slovo "national" nezabírají. Je úplně tupej. Nakonec mu to došlo a vypadlo z něj skoro stejný slovo. Ahá. Na další jazykový boj už nemá Mirouš náladu a Bodlákovo skopový vyjadřuje jednoduše: "Béééé!!!" Aspoň tohle pochopil číšník rychle.

Skopový pak přinesl také se slovy Bééé, abychom rozuměli. Slovo Ursus našťestí chápe dobře (nepřinesl nám žádnou medvědí pečinku) takže žádné další problémy až do placení nebyly. Je dokonale slizkej. "Buuuuuun?" kroutí se kolem Bodláka, když odnáší jeho prázdný talíř. "Bun, bun." odvětí Bodlák.

Po třech pivech platíme. Opět je překvapenej, že chceme platit každé zvlášť. (V Rumunsku to není nikde zvykem.) Všichni zaplatili a já mu taky hlásím svou útratu. Místo očekávaných 200 000 na mě vybalil 400 000. Hochu, po třech pivech ještě nejsem tak na káry, abych si to nespočítal. I šidit se musí umět. Přepočítal to na kalkulačce ještě jednou a vyšla mu stejná suma. Pak se chopí kalkulačky Ondřej a pěkně mu to namačká sám. Slizákovi se trochu protáhnul ksicht a už nebyl tak veselej a hravej. Nechal jsem mu 15 000 dýško a chystáme se k odchodu. Ještě chce 15 000 za chleby k polévkám, ale pak si vzpomene na moje spopitné a gentlemansky nad tím mávne rukou. Ptáme se, jestli už je teda všechno oukej, ale v celkovém součtu mu ještě chybí 30 000. Bodlák mu je dává se slovy: "Tady máš, kup si něco na sebe." Podle otráveného tónu usoudí, že nejsme úplně spokojení. "No problem, no problem?" ptá se trochu našťavaně. "No problem." odpovíme a jdeme konečně pryč.

Venku zas Bodláka chytne jeho oblíbená bojová nálada. "Já bych mu rozbil hubu!" vykřikuje. Tisíc elektrošoků a kast-race lítaj opět vzduchem. Jdem sebou fláknout za vesnici na kopec. Jsou krásný mraky, je nám trochu smutno, že už to všechno končí. Tohle je naše poslední noc pod stanem.

Pátek 27. 6. 2005 – BRAŠOV

Ráno poprchá, ale teď už je to jedno. Balíme věci a jdeme čekat do vesnice na autobus do Brašova. Sedáme na protější zastávce a snídáme. V krámku kupujeme čerstvý pečivo. Luxus. Přijíždí nám autobus, je totálně narvanej, jen tak tak nabere ještě lidi na zastávce. Počkáme si holt na další. Ten jede až za hodinu. Sedáme si už radši na naši zastávku a čekáme. Sledujeme divokej provoz na silnici. Naskytne se nám velmi zvláštní pohled. Dva chlapíci kočrující koně z vraku Dacie naložené na voze. To se opravdu nevidí. Zastávka se zas pěkně plní lidmi, a aby toho nebylo málo, těsně před příjezdem se sem nahrne ještě školní zájezd. Autobus přijíždí opět pěkně narvanej. Nechceme tu čekat další hodinu. To ostatní sice taky ne, ale my tu byli dřív. Staví přímo před námi a Mirouš zkušeně blokuje dveře zprava, abychom mohli nastoupit.

Pánovi za ním se to sice moc nelíbí, ale Mirouš je nekompromisní. "No, no, no." Ne, ne, ne, nikam nepůjdeš. Podaří se nám všem nastoupit, školáci si holt ještě počkají. A hurá do Brašova.

Necháváme se dovézt až na autobusový nádraží. Na město s 300 000 obyvateli opravdu malý. Pár nástupišť a starý baráky. Na informacích se ujišťujeme, jestli nám náš autobus jede opravdu odtud. Chlapík nám tvrdí, že Eurolines jezdí z nástupišť 1. Vylezeme ven a furt se nám to nezdá. Jdem se radši zeptat dovnitř ještě jednou někoho jiného. :-). Přece jen máme už koupený lístky a navíc autobusy nejezdí do Čech každý den a my musíme do práce přijít včas. Omluva, že nám ujel autobus, a tak ještě pár dní nepříjdem, by asi neprošla. (Ondřejovi teda určitě ne.) Opět nás ujišťují, že jsme tu správně. Nezbyvá nám nic jiného, než jim věřit.

Kupujeme si ve stánku lístky na městskou. Pán se u mě opět přepočítal. A ve mně také. Pěkně jsem mu to zas vysvětlil. Dojeli jsme trolejbusem do centra. Zatímco se Ondřej potřeptí ujišťoval o správnosti nádraží přímo v kanceláři Eurolines na náměstí, venku nám jakýsi podivný člověk nabízel ubytování. Chvilí jsme o tom i přemýšleli, ale pak vylezl ven spokojený Ondřej. Dostal třetí ujištění a i tip na levnej hotel. Vyrážíme tedy radši rovnou do jednohvězdičkového hotelu

Sport, který je kousek od náměstí. Pokoj pro 2 osoby za 480 000. To není až tak špatný. Dokonce tu umí i anglicky, to je třeba využít. A co třeba 7 lidí ve dvou pokojích? :) Mladá paní by možná i svolila, hlavně ať nás má z krku, ale nemá bába vedle jen zakroutila nesouhlasně hlavou. Tak tedy ne. Svolila nakonec s třemi pokoji, že na tom jednom holt budou tři lidi. Když je to only one night. Zapisujem se do knihy hostů a berem klíčky od pokojů. Připadám si jak ve filmu, no jo, poprvé v hotelu. :) Jdeme do druhého patra, výhled z pokoje na protější fabriku nic moc, ale jinak to není až tak špatný. Celkem čisto, umyvadlo na pokoji, sprcha a záchod společný. Rozhodně lepší, než původní plán spát na nádraží a držet hlídky. Něco málo pojíme a jdeme na obhlídku města.

Nádherný historický centrum nás opět nějak moc neokouzlo. Stejně jako na Branu, máme v Čechách hezčí. Kromě pravoslavných kostelů nic extra. Lidí, krámy s oblečením, mobily... no všechno jako u nás ve větších městech. Chceme sehnat domů nějaký dobrý vína a taky ty výborný sýry. Kapela navíc chce ještě nějakou místní lidovou hudbu k rozšíření repertoáru. (Tak si teď uvědomuji, že tu je vlastně kompletní Rasovjan a pak jen já s Danou.) S hudbou je to těžký, všude jen moderní hrůzy a z folklóru zas většinou jen výběry pro starý babičky ve stylu "Na českém pohřbu 8". Mladý prodavačky se vždycky jen zhrozí, co že to zas chceme slyšet. Nakonec Ondřej kupuje jakýsi výběr, ale spíš z povinnosti, když už je tak dlouho otravoval. Mapy a pohledy taky nic moc výběr. Nakonec ze zoufalství zapadnem do jakési menší vinárny. Z rozlévaných vín mají pouze jedno bílý a jedno červený. Ochutnáváme obojí v téhle oáze klidu. Popijíme víno (červený celkem dobré, bílý moc sladký a s divnou příchuť) a posloucháme hroznou pop music z repráků, když tu Mirouš dostane chuť poslechnout si CD, co si před chvílí taky koupil v jednom krámě. Slyšel jen začátek a působilo to progresivně, jakési spojení lidové hudby s čímsi (rockem?). Optal se mladé slečny, jestli by to mohla pustit. Ta s cédesem odběhla jinam, protože hudba hrála společně pro všechny krámy ve dvoře. Zachvilí už se divné tóny linou celým dvorem. Je to opravdu hodně progresivní. Vydrželo to tak minutu, pak se tam totiž začlo zpívat. Slečna (celá červená) přinesla desku zpátky, že se to moc nehodí a udiveně se ptá Mirouše, jestli se mu to líbí. :)

Nakoupili jsme nějaká vína a jdeme pomalu zpět na hotel. Zastavili jsme se ještě v samoobsluze nabrat zásoby do autobusu. Bodlák se tam komusi uhybal a rozbil si jednu láhev vína. Dlouho předlouho na toho tlustocha nadával. :)

Donesli jsme zásoby na pokoj a zaplatili za ubytování. Ondřej recepčního pěkně naštvál, když ho požádal, ať nám všem vyplní papíry o zaplacení. Recepční tvrdil, že na to není čas, ale Ondřej trval na svém. Jistota je jistota, jsme v Rumunsku. Objednali jsme si ještě ráno buzení, abychom stihli bus, tak doufáme, že nás našťvaný recepční vzbudí. (Když už si platíme ten hotel, tak ať si aspoň vyzkoušíme všechny ty služby. :)) Pak už se vyrážíme poohlédnout po restauraci, kde strávíme dnešní poslední večer. Prošli jsme ještě pár kostelů, vypadaly dost podobně a na můj vkus moc barevně, ale aspoň byly jiné než u nás v Čechách. Bodlák si chce mermomocí zkusit, jak se líbají ikony. (Zrovna takovej neznaboh. Na Iezer Papusa se rouhal natolik, že jsme tu vichřici za něj schytali všichni. Co nás postihne za tohle si ani netroufám odhadnout.) Nevěděl kam, tak nakonec políbil Ježíška na rameno. Bill ho při tom ještě fotil, když to nebylo zakázaný. Dokonalá ostuda. :)

Ptáme se znovu na sýry, ale všude mají jen balené v krámech. Nakonec jsme natrefili na tržnici se zeleninou a vedle v budově mají i pult se sýry. Smrad tam je teda pěkný. (Opět.)

U pultu dostáváme (jako i jinde) kousek na ochutnávku. (Sýru, i když ten smrad by se dal taky skoro krájet.) Brynza má divnou pachut a ani kaškal mi nechutná tak jako předtím. Najednou se kolem nás začli ochomejnat tři mladíci. Hrozně je zajímaví různé sýry a naše kapsy. Ucítil jsem pohyb na svém foťáku a Bodlák taky. Měl už dokonce skoro rozeplou kapsičku na baterky. Ondřej se k nám otočil a s policejní zkušeností říká: "Hele, tenhle se mi hrabe v kapse, mám mu jí fláknout?" Mladíci si uvědomili, že už o nich víme a vyklidili pole. Nebylo by asi ani moc rozumný si tu něco začínat, určitě tu nebudou sami. Ondřej si kaškal nakonec koupil, nepřišel mu tak špatně. Až venku na sluníčku si všimnul, že jeho bochánek má uprostřed zelenou tečku. Jde ho teda vrátit. Děda s úsměvem vyloupne plíseň nožem a vrací mu ho. Ondřejovi se to pořád moc nelíbí, dostal tedy nakonec nové. My ostatní si řekli, že koupíme sýry až cestou zpátky u silnice. Viděli jsme cestou sem na jednom místě spoustu stánků.

Vydáváme se najít konečně nějakou hospodu. Mimo centrum nic není a v centru všude stejný. Samý drahý, s pivem kolem 40 000. Nakonec se rozhodujem pro jakousi tavernu. Jen jsme si nevšimli, že oněch 40 000 je za třetinku. Je to moje nejdražší pivo. Jídlo taky není dvakrát levný, ale co se dá dělat. Ondřej si nedá pokoj a ptá se zas na místní speciality. Slečna mu řekne, že všechno jsou místní speciality. Třeba i pařížské cosi. S tímhle přístupem není Ondřej spokojenej a slečna mu tedy vybere vyloženě rumunské. (Že Paříž není v Rumunsku by věděl i Bill. :)) My ostatní si nevíme moc rady, všechno je drahý, hledáme něco rozumného s dobrým poměrem cena výkon. Nakonec jsme od sebe pěkně opisovali a dali si všichni skoro to samý – nějaký vepřový. Slečna odejde, ale za chvíli se vrací. Vepřový už nemají. Takže znovu stejný problém. Zkoušíme teď fazole, bohužel, v nich je taky vepřový. Nakonec to teda nějak dopadlo, ale než nám to přinesli, tak jsme snědli ze stolu všechn chleba, co jsme měli k jídlu. Slečna se zdvořile zeptala, jestli chceme ještě další. :)

Po jídle radši rychle mizíme. Na náměstí jsou nějaký oslavy, taky tam jsou stánky s pivem, ale není kam pořádně sednout a celkově se nám to tu nějak nezdá. Nakonec jsme se s Ondřejem a Billem vrátili ještě na tržnici, kde byl i supermarket a tam koupili pár lahvových Ursusů. U pokladny ale po nás chtěli ještě zálohu na láhve, která dělá skoro půlku ceny. Měli

Protivínská ikona líbá rumunskou ikonu Ježíška.

jsme koupit v plechu, brečeli jsme potom. No nic, furt to je o dost levnější než v hospodě, utěšujem se. Odesli jsme zásoby na pokoj a poslední večer strávili na hotelu. O co lepší by byla malá vesnická hospůdka s místními přátelskými lidmi, než celej blbej Brašov a Bran. S tímhle hořekováním jdeme spát.

Sobota 28. 6. 2005 – ODJEZD DOMŮ

Recepční nás našťěstí opravdu vzbudil, a tak jsme se stihli dopravit na autobusák včas. Tam už o nás věděli, měli i náš seznam. V 9 hod. rumunského času (8.10 mého) jsme opravdu odjeli. V autobuse jsme byli jen my a ještě nějaký mladík. Taky to byl jen malej autobus (asi 15 míst). Opět jsme měli rumunský řidiče i průvodkyni. Jen už to vypadalo podstatně solidněji. Autobus i řidiči. Naše nová paní průvodkyně uměla taky česky, ale nebyla to taková dračice jako paní Kristýna. (Trochu se nám po ní zastesklo.) Zeptal jsem se paní průvodkyně, jestli nám pak zastaví u silnice na nákup sýrů. Prý ano.

Jede se celkem pěkně, smutně koukáme na všechny naše okolní hory a zvlášť na nepokořenej Fagaraš. Však my se se vrátíme. Od Avrigu už začínáme poznávat známá místa a já vyhlížím sýry. A už frčíme z kopečka kolem prvních stánků. „Sejry, sejry!“ křičím. Paní průvodkyně se zrovna hrabe v kabelce a nevšímá mě. Míjíme další stánky. „Sejry, sejry!!! Stále se hrabe v kabelce. Říkám Billovi, kterej sedí za ní, ať jí to řekne. Ale Bill je naučený ze školy nevyrušovat a nemluvit, když není tázán, takže než stačím zařvat sejry, sejry potřetí a dostat se k paní průvodkyni sám, míjíme poslední prodejce. Sotva je přejedem, je dohrabáno. Jako naschvál. Paní průvodkyně toho lituje, prý myslela, že chcem koupit sýry v Sibiu v krámu a ne tyhle zaprášené od silnice. Ach jo.

Jak tak jedem dál, moje naděje, že dovezu z Rumunska ještě něco kromě karamelové čokolády Primola, se pozvolna ztrácí. Cestou sem jsme, myslím, jiné místo se sýry, neviděli.

Zastavujeme jen na chvíli v Sibiu a jedem dál do Aradu. Tam prý budem nabírat ještě jednoho cestujícího, ale máme ještě přes hodinu čas. Poslední šance pro můj zoufalý boj o sýr. Ostatním to taky vadí (teda kromě Ondřeje, který si ho koupil včera – kdybych to byl tušil...), ale nenechali si na něj 600 000 jako já. Co s nimi budu u nás dělat? Vyrazíme do města, ale nic. Žádná tržnice, jen obyčejné potraviny s baleným sýrem. Nikde nechápou, co chceme. Všichni to nakonec vzdali a šli se podívat do kostela na svatbu, ale já zkusil obhlédnout ještě opačný směr. Bohužel. Nastoupil jsem do autobusu poražen. Do rumunských hranic už na žádný stánky nenarazíme (Jen jednou nám svítla naděje, zastavili jsme, ale byli to jen slaměné klobouky. :-)) V horku autobusu jsem ze spaní vykřikoval: „Sejry, sejry!!!“ Rumunské rádio do toho hraje hrůzně staré dance hity.

Na hranicích zácpa jako svině. U Rumunů i u Maďarů. Auta se vlečou. Dopíjíme venku zásoby Ursusů a dokupujeme nová piva v Duty-free shopech. Ovšem už za Eura. Když ne porucha, tak tohle. Zdrželo nás to asi 6 hodin. Vypadli jsme z Rumunska až kolem 23. hod (mého času). Dopíjeli jsme ještě zbytek Ondřejovo placatky, kterou koupil na cestu zpátky. Bodlákovi to moc nechutnalo a vykřikoval do toho zas ty svoje kraviny. „Já se pobleju, já se pobleju.“ Paní průvodkyně se asi zalekla o svůj autobus (možná i šaty – Bodlák seděl za ní) a po našem návratu ze záchodu nám oznámila, že jí pan řidič říkal, abychom tu nepili. Už ani nebylo co.

Jak řidič zjistil, stále nás tím neumlčel. Zhasnul teda aspoň světla. Tím na to kápnul. To byl konec zábavy, to uspí každýho. Spalo se mi tady nějak hůř než v minulým autobuse. Pořád jsem se budil a chytal z rádia podivný maďarský zprávy. „Aplikátoš kosmetykoš, kočkomrd...“ linulo se z rádia. Nebyl jsem z toho moudřej.

Když rádio začalo šumět a řidič se nemohl dál bavit směšnými maďarskými kecy, přišly krušné chvíle. Vrazil tam svojí kazetu Modern talking a až do Prahy se nezastavila. Nikdo si nedokáže představit, co to je, slyšet jí 15 krát za sebou.

Jakmile jsem zaslechl Cherry cherry lady, začínal jsem mít halucinace. Často se mi pak zdály sny o tygři lady a v uších jsem slyšel Gottův hlas (myslím Kájův, ne Boží). No byla to hrůza. Ondřejovi už z toho taky bylo nevolno. Billovi s Bodlákem se dařilo držet v hibernaci a při každém procitnutí se zase za chvíli uvedli do umělého spánku. Jen ti, co jedli česnek a neposlouchali Moderní mluvení, zůstali zdrávi. Ano, pane Nevrlý. Máte úplnou pravdu. Jako odrovnané trosky nás kolem 10. hod. vysadili v Praze na Florenci. To byl trochu nepřiměřenej trest za ten alkohol v autobuse, nemyslíte?

Chtěli jsme se ještě ukázat panu Frgálovi, ale měl už prázdninovej režim a tudíž v neděli zavřeno, takže končíme vedle v restauraci. Dali jsme si jídlo, ale moc jsme toho nenamluvili. Jsme unavení a smutní, že už to skončilo. Být kuřák, tak žalem vypálím obě dvě krabičky Marlboro, z kterejch jsem nakonec neudal ani jedno cigáro a přivezl si je zas s sebou zpátky.

Ve 14. hod. jsme to rozpustili. Já s Danou jsme šli domů spát a zbytek hrdinů ještě čekaly 2 hodiny busem.

Bill někde cestou ztratil svetr.

Ale to už je jiný příběh.

Díky umělé hibernaci unikli Bill s Bodlákem úděsnému Modernímu mluvení.